

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

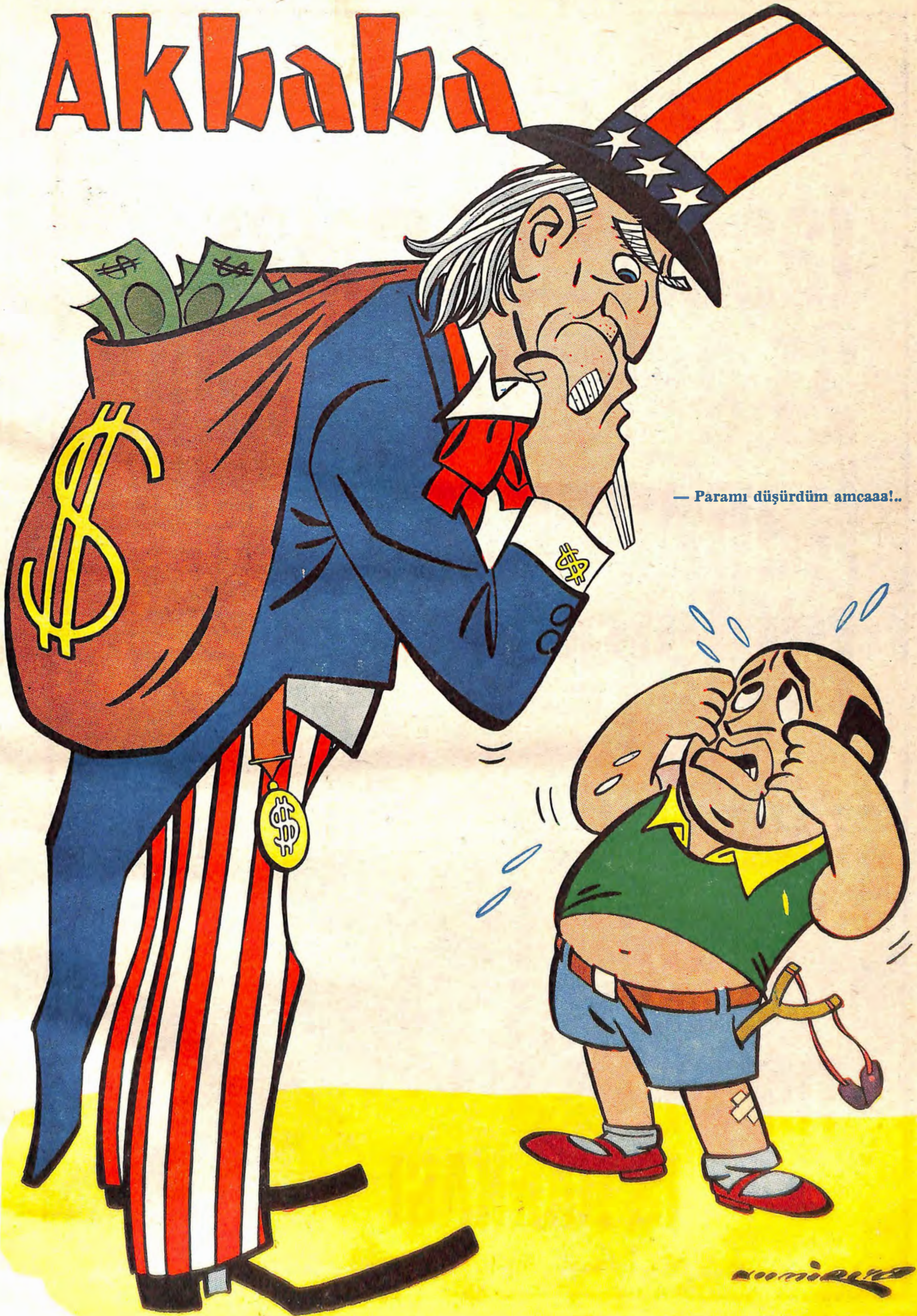
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

Güz Çekilişı İÇİN

5 Apartman
Dairesi

**tasarruflarınızı
21 Ağustos'a kadar
Bankamızda
toplayınız**

100 adet
1.000
lira

60 adet
5.000
lira

2 adet
100.000
lira

20 adet
10.000
lira

TÜRKİYE

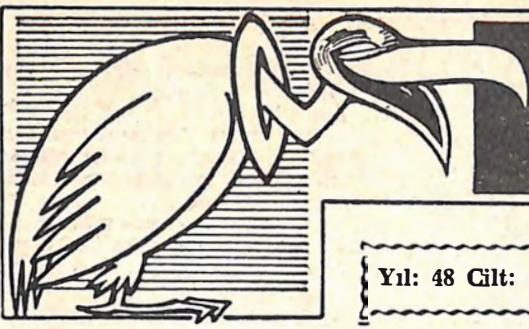

İŞ BANKASI

3400 adet
çeşitli
para ikramiyesi

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3192 — 126)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 35 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Ağustos 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

ZEHİR ZAKKUM BİR YAZ!..

HERŞEYİN birbirine karıştığı zamanlar vardır.

İnsanın günlük yaşayışında bile böyle şaşkınlık anları görülür. Sözelgelişi Fadime hanım evden çıktı. Alışveriş için çarşıya vardı. Tam parayı ödeyeceği vakit bir de bakar ki çantayı unutmuş. Geriye dönecek parası bile yok...

— Ah, ben ne yaptım!.. diye yakınırken, evin anahtarını da mutfağın rafında bıraktığını hatırlamasın mı!..

— Eyvah! Şimdi nasıl içeriye gireceğim? diye düşünürken havagazını kapatmadığı birdenbire aklına gelir. Havagazı ocağının üstünde tencereyi de bıraktığını düşünürken, arkadan biri çarpıp:

— Hanım, ayak altında dolaşma! demesin mi!

Herife cevap yetiştirmeyi denerken farkına varmadan caddenin ortalık yerine atmıştır kendini... Acı bir fren sesi ardından şöförün küfürü:

— Baayan, bir şey değil seni insan yerine koyarlar da adliyeyle başım belâya girer..

Fadime hanım ipin ucunu kaçırmıştır artık.

Günlük hayatta ara sıra görülen böyle olaylar, toplum yaşantılarında iktidarları ve halkı şaşkınlığa çevirebilir. Şimdilerde gazetelerde okuduğumuz gibi bir yandan zam yağmuru, bir yandan vergi yağmuru, bir yandan paranın değerinin düşürülmesi, personeldi, sendikaydı, konfederasyondu, katsayıydı, yardım konsorsiyumuydu derken her yandan zehir-zakkum haberler:

- Dolar yükseldi..
- Fiyatlar artıyor..
- Piyasada panik..
- Cumhuriyet altını arttı..
- Yeni vergiler..
- Kâğıt fiyatları..
- Kok kömürüne zam..
- Linyite de zam..
- Akaryakıtı yeniden zam..
- Oto fiyatları fırladı..

Ve böylece zamlı-vergili bir tat-

lı hayatın kazığı zaten perişan halkın ilğini sızlatmaya başlar-ken Başbakan Süleyman Demirel'in zehir zemberek nutukları:

— Nurlu ufuklara varmak için istikrar içinde kalkınmanın şartlarını yerine getiriyoruz...

Memurlara yapılan zamları Maliye Bakanı:

— Erteliyelim.. diye geriye sürmeye çalışırken katsayı ister altı olsun, ister yedi, ister sekiz...

Memurcuklar maaşları zamlı alıp zamlı-vergili bir hayatın dalgaları arasında pusulayı şaşır-caklardır. Bir yandan fiyatlar artarken, bir yandan paranın değeri düşerken Personel Kanunu faydasız kilisenin yararsız papazı gibi görünmeye başlamıştır memurlara...

Gümüş lira vatandaşın gözünde yirmibeş kuruşluk; ikibuçuk lira elli kuruşluktur artık... Dolmuş fiyatından otobüs biletine, pirinçten fasulyaya, gazete kâğıdından lokanta listelerindeki rakamlara kadar her yerde bir başkaldırma havası esmektedir.

Ama bütün bunlardan kim sorumludur?

Kim kabahatlidir; kim suçludur?

İktidar mı?

Hâşâ!..

Süleyman Demirel mi?

Hâşâ!

Maliye Bakanı Mesut Erez mi?

Hâşâ!

Bütün bunlardan sorumlu kişinin adı «seçmen» dir.

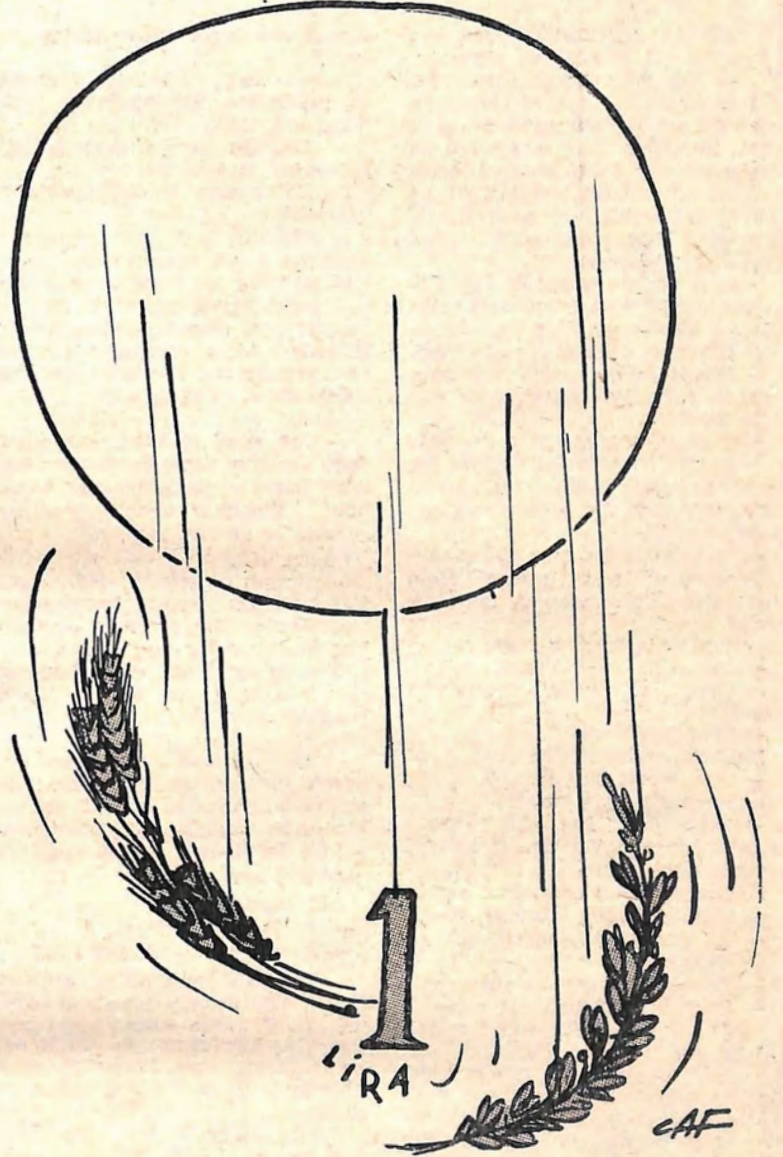
O seçmen ki daha dokuz ay önce sandıkların önünde kuyruğa girip bu iktidara vermedi mi oy'unu?

Verdi.

Öyleyse seçmen vatandaş şimdi evinde boy aynası varsa boy aynasına, baş aynası varsa baş aynasına gidip bakmalı ve aynadaki simgeye dert yanarak:

— İlâhi aostum, gördün mü yediğin halı!.. Cayır cayır yaktın beni.. demeli.

Aylardan beri bu memlekette

— PARANIN DEĞERİ DÜŞTÜ —

ihtilâlden korkuluyordu.. Bir ihtilâl olursa düzen de altüst olur, dikta gelir, vatandaş bunun altında kalır deniyordu. Ama şimdi öylesine bir ihtilâl olmuştur ki, tadından yenmez... Bütün fiyatlar başkaldırılmış, sokaklara dökülmüş, vergiler isyan halinde, zamları sıkıyönetim bile tutamıyor... Para ise ufalmış ufala-cağı kadar, küçülmüş küçüleceği

kadar, neredeyse pire deliğine girecek...

Vatandaş şaşkın...

İktidar perişan..

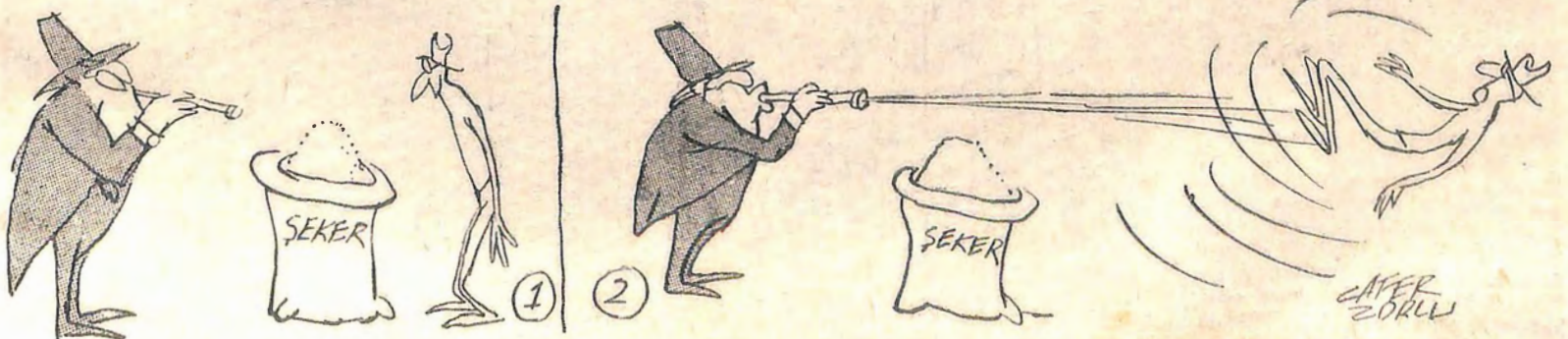
Aracı-tefecî şişman..

Seçmen şişman..

Zehir-zakkum bir yaz yaşıyoruz.. İnşallah sonbahara doğru yaprak dökümünü görüp biraz rahatlarız.

AKBABA

Şekere zam yapıldı. — Gazeteler —

ŞEKER KAMIŞI!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sahane delikler

MUZAFFER İZGÜ

D AYIM, pederinden kalan son halıyı da okuttuktan sonra:

— Eee yeğen, dedi bana, bu işin sonu yok, artık bir kazmaya sap olmanın zamanı geldi de geçti bile... Pederden kalan son halıyı da bugün mektep ettik. Kalmadı artık mektep edecek şey. Elimdeki şu beşyüz lirayla bir işler çevirmek istiyorum... Ama çevireceğim iş çok büyük bir iş olmalı.

— Dayı, dedim, bende de üçyüz lira var, gel istersen bu parayla sekiz on eşek alıp sucuk işine başlayalım.

— Büyük iş değil ki o evlât, dedi.

— Pekiyi dayı, parayı sütozuna yatırıp, yoğunlaştır, ayandır, o gibi işler yapsak?

— O da ufak iş yeğen, o da ufak.

— Pekiyi, istersen bu parayla bir Holding kurup, millete ev, apartman, villâ, fabrika, şunu bunu yapalım.

— Bak bu iş iyi ama yeğen, elimizdeki para bu işe yetmez. Hem ben sabıkalı bir insanım, kim inanır ki bana?

— Validenin üzerine yaparız.

— Olmaz yeğen olmaz.

— Pekiyi, ne yapmak fikrindesin dayı?

— Montaj sanayii!...

Kahkahayı patlatıvermişim:

— Ne sanayii, ne sanayii?

— Montaj sanayii evlât.

— Yahu dayı, sen aklını kaçırmışsın, hiç sekizyüz lirayla montaj sanayii kurulur mu?

Dayım, gözlerini uzaklara dikerek:

— Kurulur yeğen, kurulur, dedi.

— Ne montajı yapacağız?

— Zurna montajı...

— Şu bizim bildiğimiz zurna mı?

— Evet, bizim bildiğimiz zurna.

— Ama, zurnacılık sanayi dalına girmez ki?

— Sokarız yeğen, işi kitabına uydurdun muydu bu memlekette evlâllah çocuk sahibi olmayı bile sanayi dalına sokabilirsin. Bir kez, zurna deyip de geçme, bunun borusu var, dili var, delikler var, üzerinde sac çemberleri var...

O günden sonra oturdu bizim değirmen kafalı dayı, kocaman akıyla, kocaman kocaman projeler hazırlamaya. Zurnanın borusu erik ağacından yapıldığı için, sordu so-ruşturdu, dünyanın en iyi eriklerinin Macar erikleri olduğunu öğrendi. Ve öğrendiği gün de:

— Borusu Macar'dan, dedi.

Sonra, zurna dili için çalışmalara başladı. Bu dillerin de en güzelinin Romanya'da yapıldığını öğrendi:

— Dili de Romanya'dan, dedi.

Projemizi aldık, çıktık bir ilgilinin karşısına:

— Beyefendi, biz bir montaj sanayii kurmak istiyoruz, dedik.

İlgilinin yüreği, vatan, millet, bayrak aşkıyla yandı için:

— Buyrun efendim, ne montaj sanayii olacak? diye sordu.

— Efendim, zurna montaj sanayii olacak...

İlgili kalktı, önce dayımın, sonra benim ellerimizi hararetle sıktı:

— Vallahi kardeşim, vatana çok büyük bir hizmet, dedi. Memlekette son zamanlarda hayli zurna sıkıntısı çekilmekte, hattâ Romanya'dan zurna ithal bile düşünülmekteydi. Ama sizin bu olumlu davranışınız, memlekete yılda milyonlarca döviz kazandırmakla beraber, milletin rahat nefesle zurna çalmasını da sağlayacak. İnanınız ki çok sevindim

çok. Acaba birer kahve almaz mısınız?

Dayıma baktım, koltuğa dört köşe yayılmıştı. Kahvelerimizi içtikten sonra, ilgili:

— Tesisleri nereye kurmak istiyorsunuz? diye sordu.

Dayım, hemen elindeki projeleri uzatıverdi:

— Efendim, dedi, yurt dışına fazla döviz aksın istemiyoruz, onun için şimdilik işi biraz küçük tutacak, yeğeninkiyle bizim evi iki ayrı montaj yeri olarak düşünmekteyiz. Evlerde biraz değişiklik yaparak başlayacağız işe. İlerde inşallah tesisleri daha da genişletiriz...

İlgili:

— Çok güzel efendim, çok güzel, dedi. Efendim zaten zurna bir memleket için kan damarı kadar önemlidir. Düşünler onunla yapıyor, bayramları onunla yapıyor...

Dayım atıldı:

— Sonra beyefendi, dedi, sayın Başbakanımız onunla karşılaşılıyor. Geçenlerde bir gazetedeki okudum, Başbakanımız bir yeri ziyaret ederken, koskoca ilde sekiz tane zurnacı bulunmuş ama, bir tane zurna bulunamamış. Ne acı değil mi beyefendi?

— Çok acı çok... Memleket gerçekleri bunlar, acı gerçekler... Zaten efendim, zurna sanayii memleket kalkınmasıyla da yakından ilgilidir. Düşününtüz, bunca tesislerin temelleri neyle atılıyor?

Lâfı yapıştırdım:

— Zurnayla beyefendi.

— Kurdeleler neyle kesiliyor?

— Zurnayla beyefendi. Geçenlerde Boğaz Köprüsünün temeli atılırken de hayli zurna sıkıntısı çekilmiş. Gerçi bir kaç zurnacının elinde zurnalar varmış ama, hiçbir zurna da köprünün şanına uygun bir zurna değilmiş...

Dayım atıldı:

— Efendim, dedi, bizim yapacağı-

mız zurnalar beş yıl garantili olacak. Ayrıca, her zurnaya da iki yedek parça vereceğiz. Bir dil, bir de çember.

— Çok güzel efendim, çok güzel... Geçenlerde Arap ülkelerinden zurna teklifi aldık, ama teklife olumlu cevap vermek ne mümkün... Memlekette zurna yok ki. Sonra efendim, memlekette bol zurna olsa, şu öğrenci olayları, işçi olayları da daha olay çıkmadan hemen yatıştır ve dağılır. Öğrenciler mi yürüyor, karşılarına beşyüz kadar zurnalı toplum polisi çıkaracaksın, polisler copla değil, zurnaya dayanacaklar, düşününüz beşyüz zurna, bin zurna, hepsi birden ötmeye başlayınca kim kalır meydanda? Yâni demek istiyorum ki gerçekten memleketin zurnaya olan ihtiyacı, hiçbir devirde bu denli büyük olmamıştır.

Bir ara sessizlik oldu ilgili:

— Acaba davul için de bir şeyler düşünülmüyor musunuz? diye sordu.

— Düşünüyoruz, dedi dayım. Zurnaya, bir yan sanayii olmak üzere davul montaj sanayiini de düşünmekteyiz.

İlgili, beşuş bir çehreyle:

— Evet efendim, dedi, davulla zurna ikiz kardeş gibidirler. Zurnanın olduğu yerde mutlaka davul da vardır... Eveeet, şimdi siz bu zurna montaj sanayii için elbette bizden kredi falan isteyeceksiniz?

Dayım boynunu bükte. İlgili:

— Hakkınız hakkınız, dedi... Siz vatana, millete hizmet peşindesiniz, elbette kredi hakkınız. Müsterih olunuz, krediniz verilecek ve gereken ithal kotası emrinize çıkarılacaktır...

Aradan şöyle on onbeş gün geçmedi, biz krediyi aldık. Bir onbeş gün sonra da montaj edeceğimiz boru ve diller geldi.

Dayıma:

— Pekiyi dayı, biz ne katkıda bu-

lunacağız bu mantoj sanayiine? diye sordum.

Dayım:

— Bu dilleri boruların ucuna takı takı vereceğiz. Bir de en mühimi, Türk işçisinin emeğiyle zurnanın deliklerini açacağız.

Gelen dilleri borulara takıp, başladık delikler açmaya. Ve de ilk yaptığımız zurnayı ilgili beyefendiye götürdük. Dayım:

— Beyim, ilk imal ettiğimiz zurnayı size hediye ediyoruz, dedi.

İlgili beyefendi, bir memnun oldu bir memnun oldu ki, ağzı kulaklarına vardı:

— Aman efendim, bu zurnanın güzelliği nedir böyle? dedi. Bu yaşa geldim böyle güzel zurna görmedim...

Öttürdü:

— Allah Allah, bu ne berrak ses, bu ne uzun ömür?... dedi.

— Efendim, deliklerini biz açtık...

İlgilinin gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Yok canım, olamaz, dedi... Aman azızım bu ne güzel delik açma!

— Açarız efendim, delik açmada üzerimize yoktur...

— Çok güzel çok güzel... Yok canım, şu deliklerin güzelliğini görünce, bu işte benim de tuzum var diye bayağı kıvanç duymaya başladım...

Zile bastı. Giren odacıya:

— Tüm muavin arkadaşları buraya çağır, dedi.

Biraz sonra odanın içi muavin beylerle dolmuştu. İlgili, onlara:

— Bakın, bakın, öttürün öttürün, diyordu.

Muavin beyler, birer birer zurnayı ellerine alıyorlar, inceliyorlar, sonra avurtlarını şişire şişire öttürüyorlardı:

— Olamaz canım, bu denli güzel zurna olamaz, diyorlardı. Efendim bilhassa delikleri...

— Delikleri ya, diyordu ilgili, bu delikler yüzde yüz yerli emeği ve yerli sermayesi...

Belki yarım saat odanın içi zurna sesiyle cınladı. Hepsî teker teker bizi tebrik ettikten sonra, ilgili:

— Siz montajınıza devam edin, inşallah üç yıl sonra seçimlere yakın fabrikamızın kurdelesini keseriz, dedi.

En son, ilgili öptü alınlarımızdan:

— Memleketin fedakâr evlâtları, dedi...

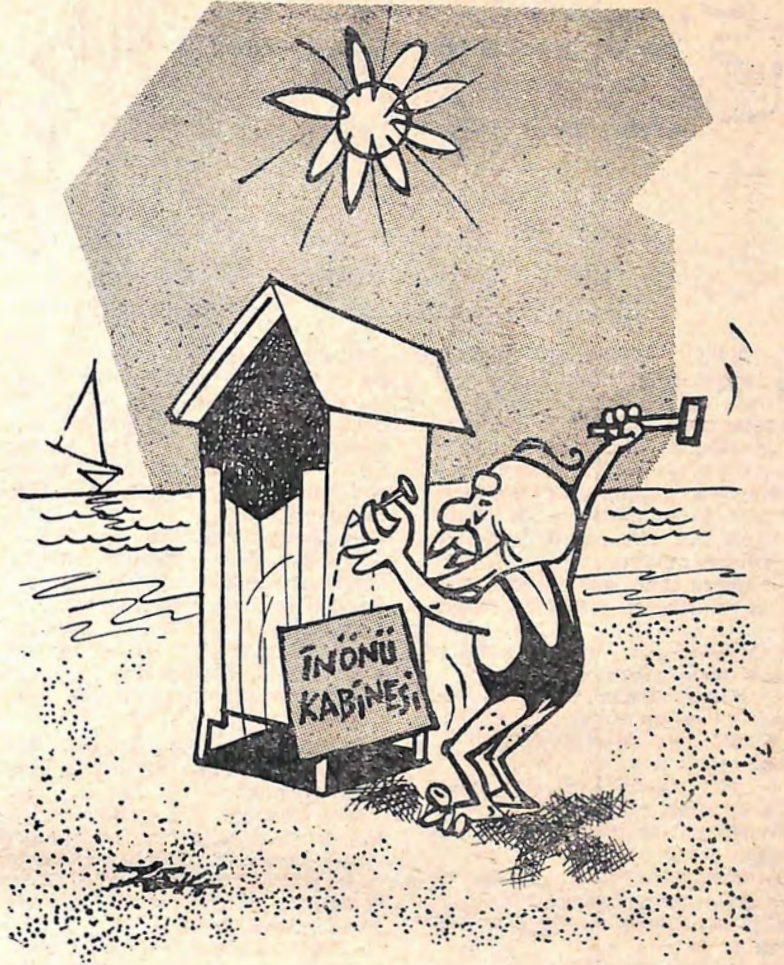
Muzaffer İZGÜ

Belçika Dışişleri Bakanı, Türkiye'de bir kahvehanede Ortak Pazar'la ilgili bir konuşma yaptı.
— Gazeteler —

— Var mısın, bir tavla Ortak Pazarına?..

— İnönü çivileme yaptı. —

HİÇ düşündünüz mü, hukukçuların kullandıkları «meslek dill» niye anlaşılabilir? He-kim reçeteleri neden okunmaz? İşinzi yokuşa sürmeye karar vermiş memurlar «mevzuat» lâfı etmeye başladıkları zaman söylediklerine niçin akıl sır ermez?

Tesadüf müdür bunlar sadece? Ya da meslek ehli tarafından açıklandığı zaman bile herhangi bir vatandaşın gerçekten anlayamayacağı kadar güç, karışık, teknik işler midir hepsi? Bütün bu uzman kişiler meram anlatmak derdiyle çırpınmakta oldukları için mi öyle konuşur, öyle yazarlar?

Bana sorarsanız, çoğu kere tam tersi doğrudur. Özel dil sahibi zümrelerin üyeleri başkalarının anlamasını değil, anlamamasını istedikleri için kullanırlar o dill.

Zira bir konuya kolayca akıl erdirilmesi o işin uzmanlığını bir çeşit ermişlik olmaktan çıkarır, herhangi bir ustalık sınıfına sokar. Aşırı kasılan ve kelimelerini dirhem dirhem satan allâmelere o zaman sıradan fâniler:

— Hizaya gel! diyebilirler.

Daha kötüsü, vatandaşlar o biçim zevattan hesap sorabilir, acayip isteklerde bulunabilirler:

— Falanca şeyi niye öyle yaptınız? Fılanca konuda niçin şöyle davranılması gerektiğini söylü-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İTE İTE

★

yorsunuz? Açıklayın, biz de anlayalım!

Olmaz tabii. Böyle münasebet-sizliklere izin verilip lâf ayağa düşürülemez. Düşürülmemesi için de çok okumuş kişiler «okumuşça» kelâm eylerler.

Eyliyorlar nitekim. Hele Frenkçe iri lâkırdılar bu konuda çok işe yarıyor. Batıdan ithal malı olmanın parlaklığına da sahip o lâfları bol bol kullandınız mı, en çarpık tezi bile Kadillak damı gibi pırıl pırıl edebiliyorsunuz.

Geçen gün, ulusal çıkarlarımızı za yüzde yüz aykırı bazı görüşleri savunmak için yayınlanmış bir İktisat yazısı okudum. Yazarı üstad sekiz on satırda tam altı «ite» döktürmüştü:

Objektivite, sübjektivite, rantabilite, produktivite, fizibilite, likidite...

Hele bu sonuncusu şu günlerde pek revaçta. Çeşitli kazıkla-

rın, sıkıntıların, tersliklerin üstünü yaldızlamak için yetkili ağızlar hep aynı türküyü söylemekte:
— Güçlükler var ama likidite durumu iyi.

Ne demek bu?

Yâni yurdumuzda paralar donup katılaşmamış da, su gibi sıvı (likid) durumdaymış. Mala falan bağlanmamış, hazır para varmış ortalıkta yeteri kadar.

Bir kere bunun doğruluğu çok su götürür. (Kimlerin elinde o hazır paracıklar? Küçük tüccarlar arasındaki protestolar ve iflâslar niçin arttıkça artıyor? Yoksul köylünün kanını emen tefeciler falzleri nasıl yükseltebiliyorlar boyuna?) Ama diyelim ki iddia doğru.

Ne ispatlar bu? Belirli bir süreye için piyasada hazır para yaratmak çok kolaydır. Dışarıdan alabildiğin kadar alırsın borcu, içeride açarsın kredi muslukları-

nı, gerekirse işletirsin para bas-kı makinelerini; borularda liralara gerçekten su gibi dolaşır.

Ama böylelikle pahalılık önlenmiş, enflasyon dizginlenmiş, işsizlik azaltılmış, üretim arttırılmış, verim yükseltilmiş, dış ticaret açığı kapatılmış olur mu? Tersine, o güçlükler büsbütün çetinleşir.

Kısacası, toplumu çıkmazdan kurtaracak köklü hamleleri boyuna geciktirip «likidite» falan gibi lâflarla günü gün etmeye bakmak bir çeşit «sululuk» sayılsa yeridir.

Su ise tekin bir nesne değildir hiç. Çok kesin özellikleri vardır:

Belirli bir ısıda donar.

Belirli bir ısıda kaynar.

Kaynayınca buhar olur.

Buhar olunca genişler.

Genişleyemezse kabını patlatır.

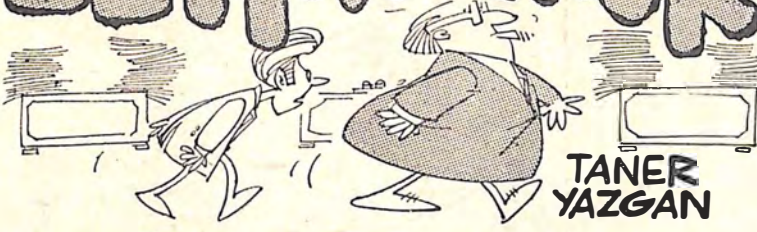
Ve su her zaman yerçekimine uyar. Akarsuları ters yöne itemezsiniz. Denemek bile tehliktir; ite ite insan kendi boğulursa olsa.

Türkiye'nin bugünkü durumunda «likidite» kabından tılsımlara sarılarak herkesi uyutup güçlükleri geçiştirmeye çalışmak ben-ce objektivite ve fizibilite sınırlarının çok ötesinde bir davranış...

Efendim?

Refik ERDURAN

Ezilmemek

TANER YAZGAN

DİPLOMAMI aldıktan beş gün sonra tanıdık bir milletvekili-nin de aracılığı ile devlet kuruluşlarından birinde işe başladım. İlk gün, bağlı olduğum dairenin müdürü beni oda oda dolaştırarak, birlikte çalışacağım arkadaşlarla tanıştırdı. Fakat günün yarısı bitmiş, tanışma faslı bitmemişti. Gözü saatinde ilişen müdür:

— Neyse, dedi, diğer arkadaşlarla da iş münasebeti sırasında tanışır-sın.

Öğle yemeğini birlikte yedikten sonra odamı gösterip:

— Haydi bakalım, dedi, bir orta şekerlini içelim artık.

Müdür ister de durulur mu? Yerimden fırlarken:

— Yok canım, dedi, bir kahve için de kalkılır mıymış?

Telefonun üstündeki düğmeye basarken devam etti:

— Zaman kaybını önlemek için her şeyin çaresini düşündük.

Zile basmasıyla içeriye giren oda-cıya:

— Bak bakalım Ragıp efendi, dedi, mühendis bey bize ne ismarlı-yor?

— Bize iki kahve getir Ragıp efendi, dedim.

Müdür bey orta içer, sizinki na-sıl olsun?

— Benimki de şekerli olsun.

Kahveler içildikten sonra:

— Ben gideyim artık. İmzalana-cak bir sürü evrak gelmiştir, diyen müdür çıktı gitti. Onun gitmesiyle de sabah tanıştığım arkadaşlar-dan üçü içeriye girdi. Zaman kaybı-nı önlemek için hemen telefonun üstündeki düğmeye basarak Ragıp efendiyi çağırdım:

— Bak bakalım Ragıp efendi, bey-ler ne içecekler?

Şişman olanı:

— Ayran, dedi.

Zayıf ve gözlüklü olanı:

— Çay, dedi.

Bıyıklı olanı:

— Limon, dedi.

Ragıp efendi gittikten sonra, şiş-man olanı:

— Hâmi bey, dedi. Sizi ziyaretimi-zin çok önemli bir sebebi var. Siz makineciniz. Biz de makineciyiz. Bizim dairede elektrikçiler, kimya-cılar, inşaatçılar hep birbirlerini tutar ve fırsat buldukça biz makineci-leri ezmeye çalışırlar. Bu sebeple bizim de birbirimizi tutmamız ge-rekir. Aksi halde eziliriz Hâmi bey.

Zayıf olanı ile bıyıklı olanı da ar-kadaşlarının sözlerini doğrulayınca:

— Elbette beyler, dedim. Biz ma-kineciler birbirimizi tutmazsak ne oluruz? Maazallah eziliriz!

Sözlerim hepsini sevindirmişti. Ay-rı ayrı teşekkür ettiler, zaman za-man gizli toplantılar yapmamız ge-rektiğini belirterek müsaade isteyip gittiler.

Henüz yerime oturmamıştım ki, içeriye dört arkadaş daha girdi. Bu-yur etmemle, zaman kaybını, devle-tin zararını önlemek amacıyla bas-tım telefonun üstündeki düğmeye, çay kahve söylemesi için Ragıp efendiyi çağırdım. Biz bize kalınca içlerinden biri:

— Sizi ziyaretimiz çok önemli bir sebebe dayanıyor, dedi. Öğrendi-mize göre siz Sivas'lı imişsiniz. Biz-ler de Sivas'lıyız. Bu dairede herkes kendi hemşehrini tutar. Bir taraf-

Adana'lılar, bir tarafta Konya'lı-lar, bir tarafta Samsun'ular ve di-ğerleri... Meselenin asıl acı tarafı, bunlar ellerine fırsat geçtikçe, biz Sivas'lıları ezmeye çalışırlar. Bu se-beple birlik olmamız, bizim de bi-ribirimizi tutmamız gerekir. Aksi halde, eziliriz!

— Haklısınız arkadaşlar, dedim. Gözümüzü dört açmalıyız. Sivas'lı olmayanların bize besledikleri art düşünceler artık tamamen gün işi-ğine çıkmıştır. Ezilmemek için bi-ribirimizi tutmalıyız. Hattâ sık sık gizli toplantılar yapmalıyız.

Bu ateşli konuşmam üzerine içle-rinden biri:

— Pes vallahi Hâmi bey, dedi. Bu daire bugüne kadar Sivas'lının böy-lesini görmedi.

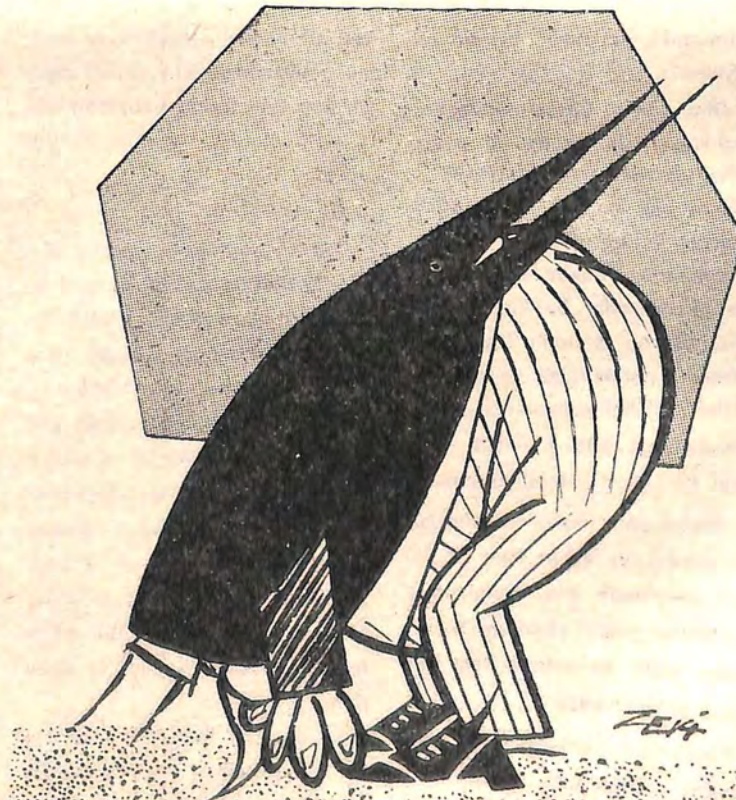
Dört hemşehrîm umduklarından da fazlasını bulmanın mutluluğu içinde yanımdan ayrılırlarken içeri-ye üç yeni arkadaş daha girdi. Kah-velerimizi içtikten sonra yüzünde Antep çibani olanı:

— Sizi ziyaretimizin çok önemli sebepleri var Hâmi bey, dedi. Siz, Atatürk Lisesi mezununuz değil mi? Biz...

Lâfı hemen arkadaşın ağzından a-larak devam ettim:

— Evet arkadaşlar... Bu dairede sadece dördümüz Atatürk Lisesi me-zunuyuz. Diğerlerinin hakkımızda besledikleri art niyetler artık hepi-mizin malumu. Elleri fırsat geç-tiği an mutlaka bizi ezmeye çalışa-caklar. Birbirimizi mutlaka tutma-mız gerekiyor. Atatürk Lisesinden mezun olan topu topu kaç kişiyyiz zaten?

Demirel, «İktidarın başını yıpratmak istiyorlar» dedi. — Gazeteler —

TEDBİR!

UUUUUUUUU!..

— Fuzuli gibi —

Saçına ey göz saçma hep, FUZULİ yollara su; Güllere dökmek için lâzım olur sonra su.

Sudan ucuz ne var ki, dedik ama aldandık; Olmazsa kıvrandırır gerçi etmez para su.

Baharda yıkıp geçer, yazın görünmez asla Çok sevdiği için, meğer ki şumara su.

Bazen hiç geçit vermez, köprü kurun üstüne Bırakmayın ki bizi dostlardan ayıra su.

Yaz gelince denize çekilerek dağlardan Mayolu kızlar ile eğlenceye vara su.

Tekerlekler kızlara sıçratsınlar diyerek Yağmurlar yağar yağmaz caddelerde dura su.

Ölürsem... Preslerle suyum çıkarın da Banyoda yıkanırken deyin: «İşte», yâre, «su.»

Bir gün de yamp duran yüreğime su serpin Kurumuş suratımı döndürsün bahara su.

Bu dağlarda at gitmez, bu çöllerde «oy» bitmez Gözyaşı yapmak için kuyularda ara su.

Çalışır gece - gündüz, terler her gün nicesi Onları yorgunluktan ve terden kurtara su.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Konuşmamı bitirdiğimde baktım mutluluktan kendilerinden geçmiş, zevkten dörtköşe olmuşlardı.

Daha sonraki günlerde personel müdürlüğündeki evrakı inceleyerek, aynı ortaokul, aynı ilkokul, aynı a-naokulundan mezun olduğumuz ar-kadaşların listesini çıkardım. Bu a-rada bazı arkadaşlarla birden fazla müşterek tarafımız olduğu gerçeği ortaya çıktı. Örneğin, satınalmada-ki Kemal beyle hem aynı ilkokul ve liseden mezunduk, hem ikimiz de Sivas'lıydık.

Bir ay sonra dairedeki bütün ar-kadaşları bütün özellikleriyle tanı-mıştım. Bir gün, daktilo edilmek ü-zere iki üç saat kadar önce sekrete-re verdiğim çeyrek sayfa yazının gelmesini beklerken kapı çaldı, i-çeriye üç arkadaş girdi. Kısa bir gi-rişten sonra Konya'lıların, Adana'-lıları ezmeye çalıştıklarını söyleye-rek, benden Adana'lıları destekleme-mi istediler.

— Hayrola, dedim, mesele ne?

En uzun boyluları olan Rüstem bey:

— Sorma Hâmi beycim, dedi. Tet-

kik gezisi için müdürlüğü temsilen İzmir Fuarına benim gönderilmen: kararlaştırılmışken Konya'lılar, mü-düre Konya'lı olduğunu hatırlata-rak, benim yerime kendi adamların-dan birinin Fuara gönderilmesini teklif etmişler.

— Fakat bu, Adana'lılarla Konya'-lılar arasında halledilecek bir me-sele.

— Sizin Sivas'lı olduğunuzu bili-yoruz. Ancak unutmayın ki, ikimiz de aynı liseden mezunuz.

— Haklısın, dedim. Bunu hiç dü-şünmemiştim.

Adana'lılar beni kazandıklarına memnun, sevinçle merdivenleri iner-lerken, üç kişilik bir başka grup o-dama giriyordu. Bunlar da Konya'-lılardı. İzmir Fuarına Rüstem bey gibi bir kimyacı yerine, Fazal bey gibi bir makinecinin gitmesinin da-ha doğru olacağı tezini savunuyor-lardı.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, kından olacağımı ben de şaşırmış-tım:

— Fakat bu, Adana'lılarla Konya'-lılar arasındaki bir mesele. Bir Si-vas'lı olarak başka illerin içişlerine karışmam ki...

— Öyle ama Hâmi beycim, ikimiz de makineciyiz.

— Hay Allah... Rüstem beyle de aynı liseden mezunuz.

— Evet ama, aynı ilkokuldan me-zun olduğumuzu unutuyorsunuz ga-liba.

Kötü kısırılmıştık. Bu hesaba gö-re Konya'lıların puanı artı iki, A-dana'lıların artı bir oluyordu.

— Pekâlâ, dedim. Bir şeyler yap-maya çalışırız artık.

— Bir şeyler yapmaya mecburuz Hâmi beycim. Zira iş biraz gevşek tuttuk mu...

Sonunu ben getirdim:

— Alimallah silindir gibi ezer ge-çerler adamı! Topu topu aynı ilko-kuldan mezun kaç kişiyyiz şurda?

Konya'lıları başımdan savdıktan sonra açtım telefonu, sekretere sa-bah gönderdiğim yazının bitip bit-medğini sordum.

— Bitmedi, dedi. Artık öğleden sonra bitiririm.

— Neden hemen değil?

— Şimdi yemeğe çıkıyorum da...

— Deme! Saat oniki mi oldu?

— Yoo, onbir buçuk. Ancak ha-zırlanırım.

— Yemek neymiş biliyor musun?

— Mantı falan varmış zannede-rem.

— Pes birader, tabiidotta mantı ol-duğu nerede görülmüş? Hep Kay-seri'illerin baskısından oluyor bu.

Not defterimi çıkardım, bizim ta-rafin yemeklerine ağırlık verilmesi-nin temini için kimlerle temas kur-mam gerektiğini tesbite başladım.

Taner YAZGAN

Ciddeden Saka

REŞİT AŞÇIOĞLU

ORTAK PAZAR YILI!

Ortak Pazar'a 22 yılda girecek miyiz... 22 yıllık dönemin sadece 3 yılı geçmiş şimdilik... Geriye daha kaç yıl kalıyor? Ühüüüü, o kadar çok ki.. yılları hatırdan tutmak zor olacak.

Seneler sonra gerek bugünkü vatandaşın, gerekse doğacak müstakbel vatandaşın zaman zaman sorası gelmez mi, «Yahu Ortak Pazarın kaçınıcı yılındayız acaba?» diye...

Sorabilir tabii ve bazı tereddütler de hasıl olabilir zihni zayıf olanlarda.

Onun için, en iyisi, gazeteleriniz Rumi, Hicri, Milâdi yılları yazdıkları takvim sütununa bir hane daha açıp Ortak Pazar yılını da kaydetmeler fena olmayacak... Ve böylece, meselâ, bugünden itibaren:

Rumî yıl	: 1386
Hicri yıl	: 1390
Milâdi yıl	: 1970
O. Pazar yılı:	3

diye yazmaya başlarsa, vatandaş istediği zaman gazetesini açıp hiçbir tereddüde kapılmayarak şıp diye bulabilir Ortak Pazarın kaçınıcı yılında olduğunu.

LÜZUMSUZ HEYECAN!

Haber aldığımız göre, İstanbul ili dahilinde son günlerde «Halkı lüzumsuz yere telâş ve heyecana veren» bir kaç kendini bilmez tevkif edilmiş bulunmaktadır.

Önümüzdeki günlerde yargılanacak olan sanıklara yöneltilen suçun niteliği, yalan yere «Ey mahalleli, çeşmelere su geldi!... Çeşmelere su geldi!...» diye bağırıp halk arasında lüzumsuz bir telâş ve heyecan yaratılmış olmasıdır.

BU NE DUMAN?..

İngiltere'den harekep edip Uzak Doğu'ya gidiş yolu üzerinde İstanbul'a uğrayan kömürle çalışan otomobil, gazetelerimizde epey yer işgal etti. Aynı zamanda halkımız da bir hayli ilgi gösterdi.

Fakat öğrendiğimize göre kömürle çalışan otomobilin sürücüleri İstanbul'daki gerek Belediye gerekse Halk otobüslerini gördükten sonra hayâl kırıklığına uğrayarak teşebbüslerinden vazgeçmişler.

Hayâl kırıklıklarının sebebine gelince... Biz yenilik olsun diye (daha doğrusu eskilik olsun diye) kömürle çalışan otomobille yola çıktık, fakat gördük ki siz bunun dikâlasını yapmışınız; öyle ya otobüslerinizin çıkardığı dumana bakılırsa onunla çalışıyor olmaları, demiş adamlar!

KÜÇÜKTEN BÜYÜGE...

Otomobiller büyük olmamalı... Benzin parası fazla gider... Yedek parça parası yüksektir. Otomobil küçük olmalı küçük!

Villâ... Evler büyük olmamalı... Villâların, köşkerlerin, kâşanelerin yerini küçük küçük evler almalı... Evler küçük olmalı küçük!

Gardroplar küçülmeli... Zengin gardroplara ihtiyacımız yok... Gardroplar küçük olmalı küçük!

Küçük... Küçük... Küçük... Ve, ardından, büyük bir Türkiye doğacak!

ECNEBİ... YABANCI

Bizde yerleşmiş şöyle bir lâf vardır: «Kim, bunlar mı?.. Ecnebiye benziyorlar, giyimlerinden ecnebi oldukları belli, baksana üstlerine başlarına.»

Geçen gün bir arkadaşla yolda yürüyoruz, pejmurde kılıklı iki üç kişi gördük, gömlekleri pantolonlarının dışına sarkmış, pantolonlarında pantolon denecek hal kalmamış, üstleri başları kir pas içinde.

Bizim arkadaş, «Yahu neyin nesidir acaba bu önümüzdeki gidenler?» dedi. Ben:

— Muhakkak yabancıdır!.. Bizimkiler bu kadar kötü giyinmezler... Yabancı oldukları giyimlerinden belli, dedim.

Tahminimizde isabet varmış... Yanlarına gidince düşüncemizin doğru olduğu meydana çıktı.

GÖZ KIRPMA

Şuhut ilçemizde bir köylü, eczane vitrinindeki kartondan bir kadın mankenin göz kırpması üzerine önce şaşkınlık geçirmiş, mankenin ikinci defa göz kırpması üzerine ise bayılmış.

Demek, köylü, hayatında ilk defa böyle bir şey görmüş, şaşırıp ve bayılmış.

Peki, ya şimdi size anlatacağım olaya ne dersiniz?... Bu haber karşısında da ben önce şaşırıp, sonra da bayıldım.

Haber şuydu: Almanya'ya, borca batmış vaziyette giden bir köylü vatandaşımız gidip geldikten sonra Almanya'da kazandığı parayla hem borcunu ödemiş hem de 100.000 liralık bir arazi satın almış.

Borca batmış bir köylünün Almanya'ya gidip sonra paralı dönüp büyük bir keyifle göz kırpmasını düşünemiyor musunuz?..

Borçlu gözü görenler bilirler, göz ölü gözü gibidir... Üzgün, bezgin, fersiz, cansız... Böyle bir gözün ölü vaziyetteyken birden canlanıp keyifle göz kırpması, cansız mankenin göz kırpmasından daha mı az tesirli?..

İşte ben de bu göz kırpma karşısında şaşırıp bayıldım doğrusu!

BİR YOL DA BİZDEN!

Gazetelerin bir kısmı halka turizm ilâveleri dağıtıyor renkli menkli...

Bir kısmı da turizm rehberleri veriyor...

Geçenlerde bir gazete de, gidecek güzel bir yeri anlattıktan sonra «Oraya Nasıl Gidilir?» diyor ve şu listeyi veriyor:

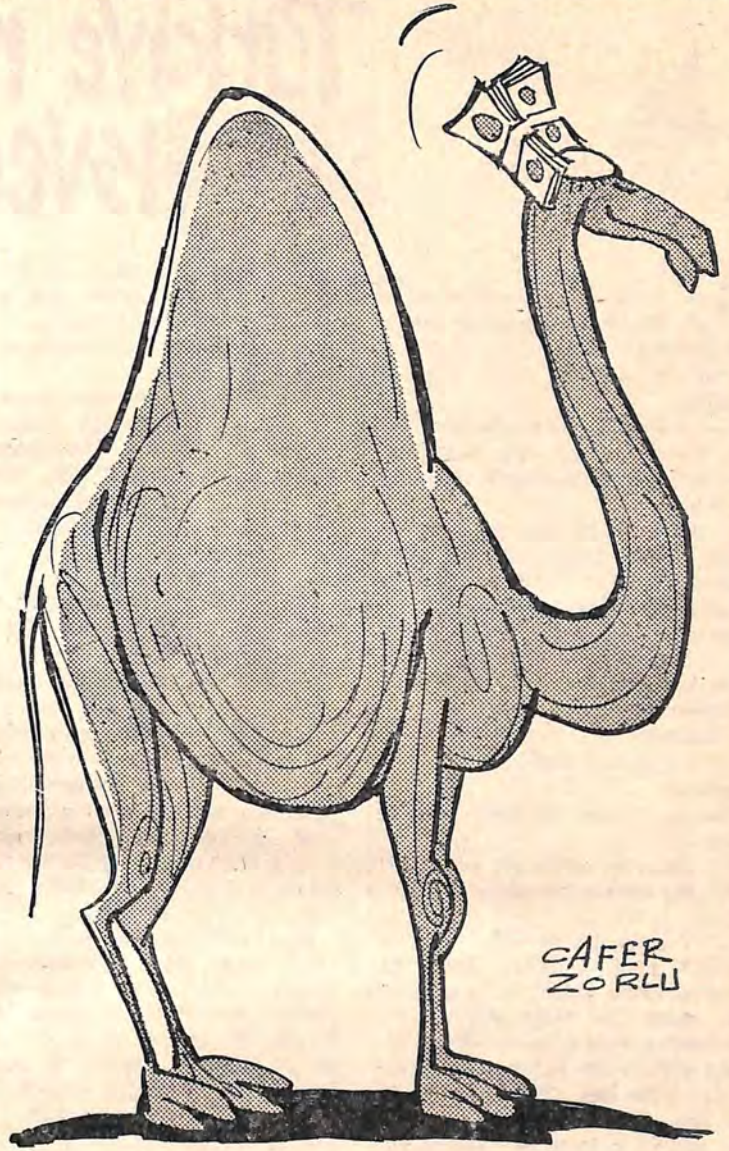
- 1 — Demiryolu
- 2 — Karayolu
- 3 — Havayolu
- 4 — Denizyolu

Malûm iktisadî şartlar dolayısıyla halkımızın yüzde doksanından fazlası için turizm sadece bir hayâl olduğuna göre gazete, Demiryolu, Karayolu, Denizyolu, Havayoluna bir de Samanyolu ekleyeydi daha iyi ederdi sanırım!

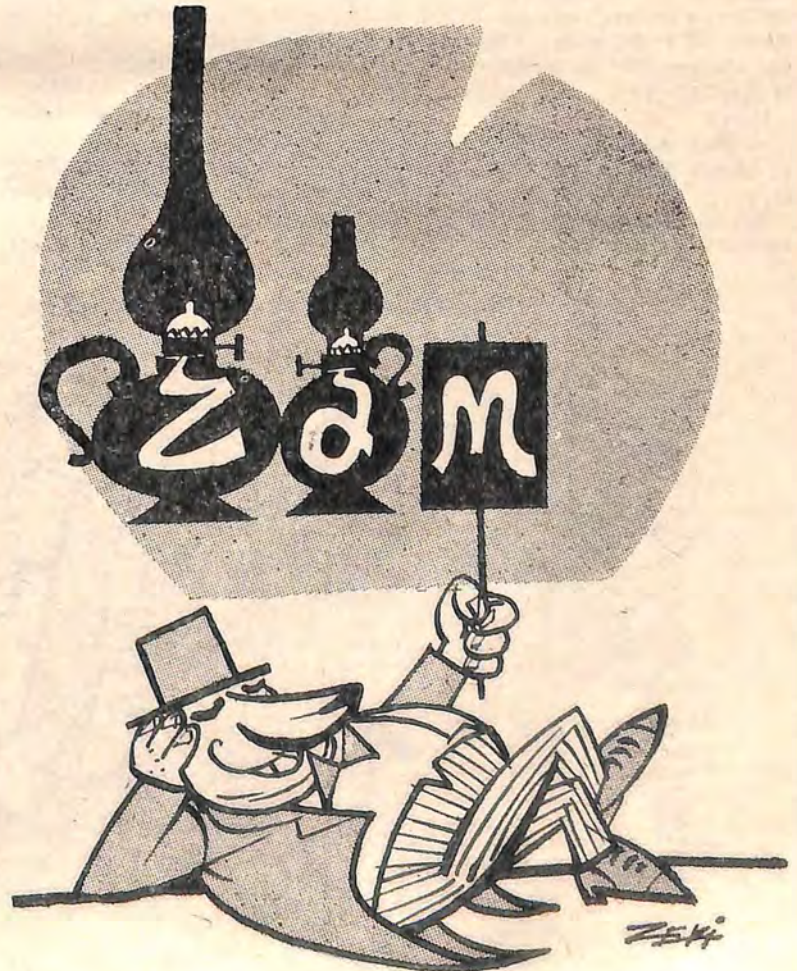
MESUT GÜNLERDE...

Elimde bir yüz liralık olduğu halde bir hâtırâ resmi çekirmek geldi içimden... Ve, altına da şunu yazmak:

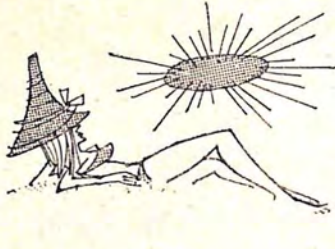
«Son müessif zamlar ve vergilerden önce ben ve yüz liram mesut günlerde bir aradayken!...»

DEVE - LÜASYON!

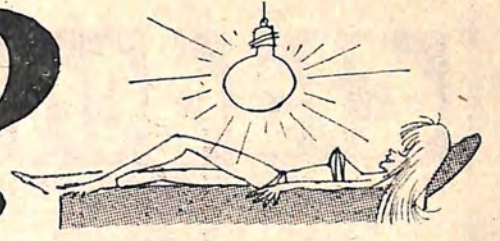

Gaza zam yapıldı. — Gazeteler —

Türkiye nasıl İsveç nasıl?

YALŞIN KAYA

HALİT:

— Yahu, Allahaşkına oturtul dedi. Biz buraya çay-kahve içmeye gelmedik ki.

Nermin, mutfağa doğru giderken takıldı:

— Anlaşıldı, sizin gözünüz rakı-da. Merak etmeyin, ona da sıra gelir. Şimdi çay mı, kahve mi?

Sabahat:

— Kahveniz tazeyse, bir Türk kahvesi içelim, dedi. Fabrikada İsveç kahvesi içe içe midemiz kazındı.

Kocasının sitemle baktığını görünce:

— Kuzum, nasıl olsa yapacaklar, diye konuştu. Bizim dememizle bırıksalar...

Mustafa:

— Bırakmayız, dedi. Siz bırakıyor musunuz?

Kahveyi içerlerken, Nermin, Sabahat'a:

— Şekerim, sen hayli yanmışsın, dedi. Biz yokken havalar güneşli mi gitti?

— Yok canım, nerde?... Güneş lâmbası aldık. Onunla... İsveç güneşi bu kadar yakar mı? Taş çatlasa, pembeden öteye geçemezsin. Ah kardeş, öyle bir yere düştük ki, daha kötüsü zor bulunur. Belki kuttuplar... Ha bak, geçen gün ne oldu. Hani hep anlatırdım, bayan Nillson var ya, o bana salı sabahı «İsveç soğuk soğuk dersin ama, bak nasıl yanmışsın» dedi. Güldüm: «İsveç güneşiyle değil, lâmbayla yandım» dedim. Seninki önce bozum oldu. Sonra ne dedi edepsiz, biliyor musun, «Bir de İsveç'i beğenmezsin. Memleketinde o lâmbayı alabilir miydin?» dedi.

Halit:

— Bunu bana ne söylemedin? diye çıkıştı. Bak eşeğel Yarın görür ol...

Sabahat, Nermin'den yardım bekleyerek:

— Şekerim, bu adama da bir şey anlatılmaz, dedi. Hemen insanı rezil eder. Sana ne?... Ben sanki onun ağzının payını veremem mi?

Nermin sordu:

— O öyle deyince, sen ne dedin?

— «Türkiye'de güneş lâmbasına ihtiyaç yok.» dedim. «Daha doğrusu insanların ihtiyacı yok. Biz o lâmbayı geceleri kümeslerde kullanıyoruz. Tavuklar bol yumurtlasınlar diye...» dedim.

Hepsi keyifle güldü.

— İyi demişsin, bravo! dedi Nermin. Sen ne şeytansındır, sen!

Sabahat ciddileşti ve:

— Ama o kadına da hak vermek gerek, diye devam etti. Biz nankörüz, nankör. Hem İsveç'te kalalım diye göbek atıyoruz, hem de adamların memleketini beğenmiyoruz. Burnumuz havada. Kimi aldatıyoruz yâni, kardeş. Ben, kendi payıma, Türkiye'deyken güneş lâmbası alamazdım. Kırılma ama Halit, yalan mı?

İçini çeken kocası:

— Doğru, dedi, alamazdın. Alamazdın, çünkü evin yığınla eksikliği vardı... Neme lâzım, İsveç cennet gibi bir yer. Gerçekten nankörlük ediyoruz. Parası iyi, sosyal güvenliği dünyada tek, insanları kibar... Daha ne isteriz yâni?... Bir, güneşi mi yok?

Sabahat:

— Yok da, halkı güneşten mahrum mu kalıyor?... dedi. Yaz olunca, Akdeniz kıyılarındaki. Daha olmadı, alır bir güneş lâmbası, önünü ardını yakıp söndürür.

Mustafa'yla Nermin:

— Tamam! diye baş salladılar.

Sabahat, sözünün yarıda kalıncası için acele etti:

— Hem İsveç kötüyse, burada işimiz ne?... Öyle değil mi?... Bulmuş da bulunuyoruz.

Nermin'le kocasına dönen Halit:

— Siz satmak için memlekete bir şey götürdünüz mü? diye sordu.

Mustafa:

— Ben bir şey götürmedim, dedi. Hanım bir kaç parça çamaşır götürdü.

Sabahat, Nermin'e âdeta saldırdı:

— Aman şekerim, neler para ediyor?... Seneye ben de niyetliyim.

Ev sahibesi, hüzüne kaçan bir neşeye:

— Hiçbir şey... diye cevap verdi. Ne götürdümse, hepsini aynen geri getirdim. Niye mi?... Ayol, maşallah memlekette her şey var. Hem de en âlâsından... Üstelik ucuz mu ucuz.

— Maşallah memleketimizde şimdi her bir şey var, dedi Mustafa. Vitrinler mal dolu.

— Götürdüklerimi geri getirdim ama, doğrusu hiç üzülmedim. Aksine, iftihar ettim... Evvelce Avrupa'dan satacak bir şey getirdin mi, kapışıldılar. Şimdi yüzüne bakan yok.

— Aşkolsun vallah! dedi Halit. Görmeyeli memleket adam olmuş desene. Ah be yahu, şuradan bir kurtulayım, kurban keseceğim.

Mustafa:

— Halit'çığım, hayvana şimdiden tuz yalattmaya başla! dedi. Fabrika üstüne fabrika açılıyor. Vatandaki işsizler tükenince, sıra bizlerde.

— Burada üçbin mi kazanıyorum, orada yarısına razıyım. Neden dersin, meyve bol, sebze bol, et bol... Kısacası, yemeklik bol, insanlık bol. En önemlisi, insanlık. İsveç'te olmayan şey... Para?... İsveç'te sadece o bol.

— Amma yaptın ha! Bol da, elde kalıyor mu?... Kazancın üçte biri vergi diye sünnetleniyor. Ne o, alkolik İsveç'lilere sosyal yardım yapılacakmış!.. Bundan senin, benim cebime giren ne?... Bizde akıl olsa, burada bir dakika bile durmayız. Ha bak, Türkiye'de dilencilik var. Var,

var ama, dilenciye para verip vermemek senin bileceğin iş. Burada sadakayı vergiyle, zoraki alıyorlar... Ne diyardım?... Parasında iş yok, insanında iş yok, ikliminde iş yok. Demin Sabahat hanım şey dedi... «Memleketteyken güneş lâmbası alamazdım» dedi. İsveç'te güneş lâmbası alabilirsin. Fakat yarım kilodan fazla şeftali alamazsın. Aldın mı, bütçeyi Amerikan yardımı bile kurtaramaz.

Sabahat:

— Çok doğru, Mustafa ağbi, dedi. Hem Türkiye'de güneş lâmbasını ne yapacaksın?... Yer-gök güneş.

Halit, birden Mustafa'ya:

— Yahu, hani sen fotoğraf makinesini satacaktın! dedi. Yoksa göstermedin mi?

Nermin gülmeye başladı. Konu, Mustafa'yı sınırlıdırılmıştı. Dişlerini sıkarak:

— Gösterdim, dedi. Ben heriflere makine gösterdim, herifler bana başka şey gösterdiler... Ne fiyat vergiler dersin?

— İkibin, ikibin beşyüz! dedi Halit.

Ev sahibi, kelimelerin üstüne bas-bas konuştu:

— Bin lira!...

— Ohal Çüş!...

— Çüş ya!... Az kalsın, makineyi kafalarımıza indiriyordum. Kendileri, aynı marka, aynı model makineyle vitrinde «4.000 lira» diye etiket koymuşlar. Kulağını aç: Çıplak makine dörtbin lira!... Bana verdikleri bin liraya filtreler, tele-obje ve flaş da dahil. «Sen çıplığa dörtbin lira istiyorsun ya.» diyorum. O zaman ne diyorlar, biliyor musun? «Alış başka, satış başka. O kadar para bağlıyoruz, kazanmayalım mı?» diyorlar. Memlekette ticaret ahlâkı yok, kardeşim. Kaç dükkâna gittimse, bin liradan tek kuruş fazla vermediler. Eksik veren çıktı da, fazla veren çıkmadı. Anlaşmışlar. Avrupalı hacıları yolacaklar.

— Satmadın inşallah.

— Satar mıyım yahu?... Bana tam beşbine mal olmuş... Atarım, yine satmam.

Sabahat:

— İnsan, dedi, böyle şeyleri duyunca memleketten soğuyor.

Nermin konuştu:

— Bak, çamaşırları satamadık ya, ona hiç üzülmedim. Hattâ, dediğim gibi, iftihar ettim. Gelgelelim, çamaşır Türkiye'de yapılabilen bir şey. Ama fotoğraf makinesi öyle mi ya?...

Halit:

— Bizde ticaret demek, soygunculuk demek, dedi. Biraz gevşek ol, hemen ayakta yontmaya başlarlar. Pazarlık etmediğin gün, hapi yutmuşundur. İsveç şöyle kötüdür, böyle kötüdür ama, her yerde her şeyin fiyatı tektir.

— İsveç'in nesi kötü, birader?... dedi Mustafa.

— Hayır, yanlış anlama. Biz kötü diyoruz yâni. Aslında kötü olan, İsveç değil, biziz. Memlekette kazıklanmaya o kadar alışmışız ki, burada kazıklanmayınca, İsveç bize kötü geliyor.

Bazı şoförler gereksiz yere klâkson çalıyor. — Gazeteler —

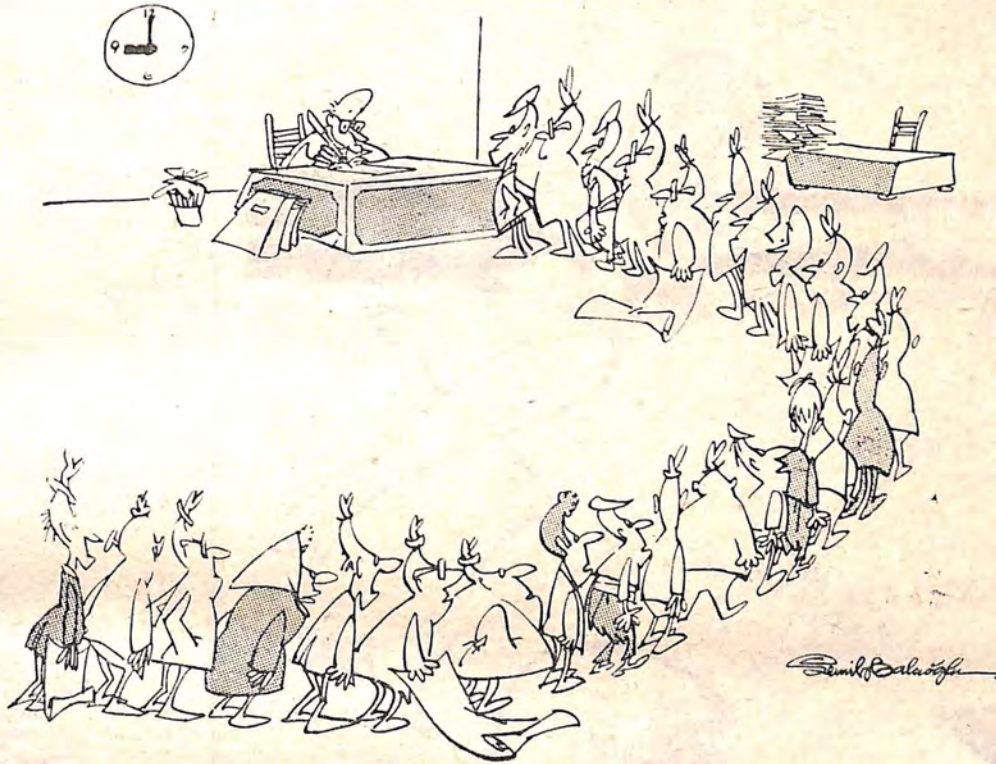

ALİŞKANLIK!

— Bu resmin tek hatâsı nerede?

BULAN KAZANIYOR

NE NEDEN NEREDE NİÇİN NERESİ NASIL?

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

Nermin:

— Ama ne doğru!... dedi. Çamaşır meselâ... Bizde yapılan kadın çamaşırları, görünüşte Avrupa malından farksız. Fakat biraz dikkat et, ne dikişinde iş vardır, ne de bezinde... Kardeşim, yapmışken tam yap-sana şunu! Hayır, ille hile olacak. Hilesiz iş çevirince, kendimizi hileye kurban gitmiş sayıyoruz. Herkes hile peşinde. Dilenciler bile öyle. Bir sadaka karşılığında yarım dua alıyorsun. Duanın öbür yarısı, ikinci sadakaya saklanacak.

— Bak İsveç'te bir tek dilenci gör-rebilir misin?... dedi Sabahat. Göremezsin, zira sistem ona göre... Al-koliklere ve muhtaçlara devlet aylık bağlıyor. Kimse el açmayacak. Efendim, bu yüzden vergi yüksek oluyormuş. Olsun, bizdeki gibi apart-man sahibi dilencilere rastlanmıyor ya.

Mustafa:

— Arkadaş, dedi, ben buradan kolay kolay gitmem. Yoo, yıllık izin-de giderim. Gezer, tozarım; akrabalar, dostları ziyaret ederim. Fakaaat... izin bitince de, dörtlüme bu-
raya dönerim, arkadaş! Bu böyle.

— Brak, o da bir dert! dedi Halit. Hediye para yetmiyor. Üstelik yaranamıyorsun da... Hediye alanın gözü ötekinin hediyesinde ka-lıyor. Yok onun çakmağı daha güz-elmiş, yok bunun dolmakaleminin rengi daha tatlıymış... Biz bu yıl on-dan gitmedik.

Sabahat:

— Vallahi ondan gitmedik, dedi.

Mustafa konuştu:

— İyi ettiniz, çok iyi ettiniz. Ka-faniz dinç kaldı. Seneye belki biz de gitmeyiz. Kanarya Adalarını dü-şünüyoruz... Yetmişlik anam bile hediye yüzünden bir hafta benimle konuşmadı. Şaşarsın. Neymiş, ona aldığım eşarplar ipek değilmiş de,

filoşmuş. Düşün bak. Bana kalsa ipek almışım ama, gelini aldirtma-mıştır'mış... Ben ne biçim erkek-mişim!

Nermin:

— Eğer oğluna eşarp için tek ke-lime söyledimse, kör olayım!... di-ye yemin etti.

— İşte böyle! dedi Mustafa. Yai-nız hediye olsa, can kurban. «Bizi de İsveç'e alsana» diye asılanlar... Sen istediğin kadar «Oğlum, İsveç artık yabancı işçi almıyor. Hudutlar kapandı» de dur, bak dinleyen kim?... Akılları fikirleri burada. Şart-ları da var ha. Yol paralarını sen çe-keceksin...

— Oh oh oh! dedi Halit.

— ceplerine döviz koyacak-sın!

— Oh oh oh oooh!... Beylere bi-rer kat da elbise yap bari. O vakit futbol millî takımını getir daha iyi.

— Hudut kapalı deyince de kızı-yorlar.

— Kapalıysa aç, efendim! Omuz-layiver...

— Høe, İdris Ağanın bahçe kapı-sıydı.

— Sanki biz burada cennet haya-tı yaşıyoruz da, rahatımıza ortak çık-masınlar diye beyleri getirtmiyoruz.

— Yaa, dinim hakkı için öyle sa-nıyorlar! Halbuki çektiğimizi bir biz biliriz, bir Allah! Dört yılda tam onbeş kilo verdim. Gazetelerdeki İs-veç başka, buradaki İsveç başka. E-sir gibi çalışacaksın, vergi dairesin-de strip-tiz yapacaksın, meyveden, sebzeden mahrum kalacaksın, ya-bancı diye hor görüleceksin, güne-şin bulutlar arasından sıyrılmasını beklerken fıtık olacaksın, ondan sonra da hemşerilerini buraya alma-dığın için «kıskaç» olacaksın.

Sabahat:

— Rahat onlara batıyor, diye söy-lendi. Mümkün olsa da gelseler, ge-

lip dünya kaç bucakmış görseler. O zaman Türkiye'yi mumla ararlar val-lahi.

Mustafa:

— Biz nasılsa geldik bir kere, de-di. Hangi akla hizmet ettiysek... Sözde, bavulları parayla dolduracak-tık.

— Mendil cebini doldurabilirsen, öpüp de başına koy! dedi Halit.

— Türkiye'dekilere sorarsan, biz ha milyon olduk, ha oluyoruz.

Nermin:

— En iyisi, dedi, dört ay yaz'ı Türkiye'de geçirmek. Ancak öyle katlanılır.

— İnsan, aksini yapabilse... dedi Sabahat. Dört ay burada, sekiz ay Türkiye'de.

Mustafa:

— Dört ayda kazanılan para, se-kiz aya yetse... dedi.

— Yâni meselâ demek istedim.

Halit:

— Yok yok, dedi, dört ay tatil ye-ter. Bir ay'ı Kilyos'ta, bir ay'ı Erdek'te, bir ay'ı Marmaris ve Alanya'da, bir ay'ı da Çeşme'de.

— Sekiz ay'ı da derede... Buzlu derede... İsveç'te...

Bunları söyleyen Mustafa'ydı. Nermin konuştu:

— Size bir şey söyleyeyim mi; Türkiye'de dört ay tatil çekilmez. Bazı bir ay bile çok geliyor. O gü-rültü, o trafik, o kadın açlığı, o (af-federsiniz) kazıklar...

— Vallahi doğru, kardeş! dedi Sa-bahat.

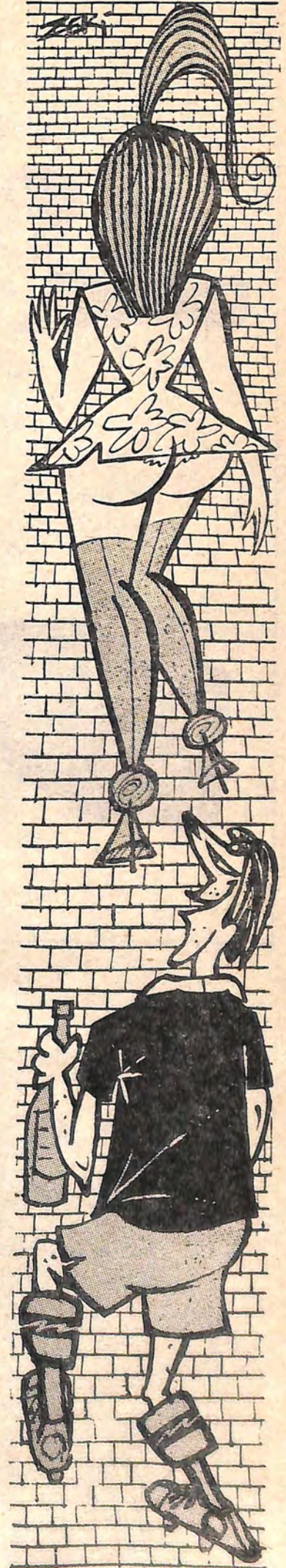
Mustafa mırıldandı:

— Doğru, insan medeniyete alı-şınca...

Elini Amerikan sigarasının pake-tine vuran Halit:

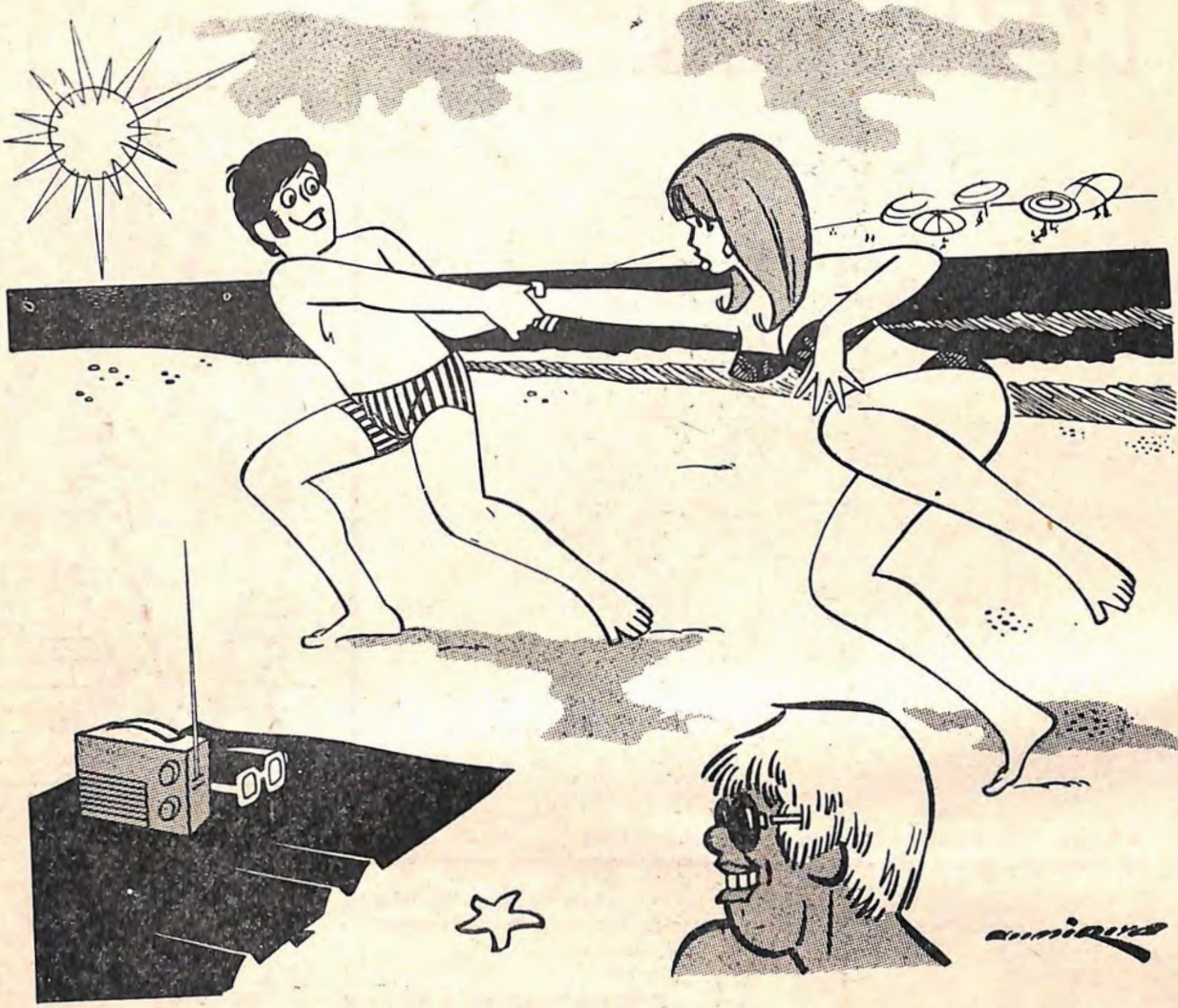
— Bir kere, dedi, şu meret siga-ra bile aranıyor.

Yalçın KAYA

— Fazla kaçırdu galiba... To-pu çift görmeye başladım!..

— Denizde boğulma olayları arttı. —

Kız — Geç oldu artık, gitmem lâzım...

Erkek — Yooo, seni boğulurken kurtarmadan bırakmam!..

SEVİLEN ŞARKILARDAN

ÖL DESE

Kazıksız fiyat ney
Defterdeki borçları
Ay başını bekleme
Alıştım bu acıya, ö

— Saçlarımı uzatmakla hem mal

HALK NEL

KURTARDIK

Geçenlerde Eskişehir'e bizimkileri ziyarete gitmiştim. Evde dört yeğenin üçü okur. Karnelerini yeni almışlar, tümü de sınıflarını geçtiğinden evde bir kıvanç bir kıvanç. Karnelerini istedim, sırayla getirdiler. Notlara göz atıyordum ki şöyle bir durum dikkatimi çekti: Yabancı dil dersinin notları birinci karne 3, ikinci karne 4. Ortalama hanesinde ise üç tane harf var: Ö.K.K.

— Ne demek yeğen ağa bu harfler? dedim.

Hemen, bir alt sınıfa giden şeytan çekici öbür yeğen atıldı:

— Öktiz, Kalacaktır Kurtardık!

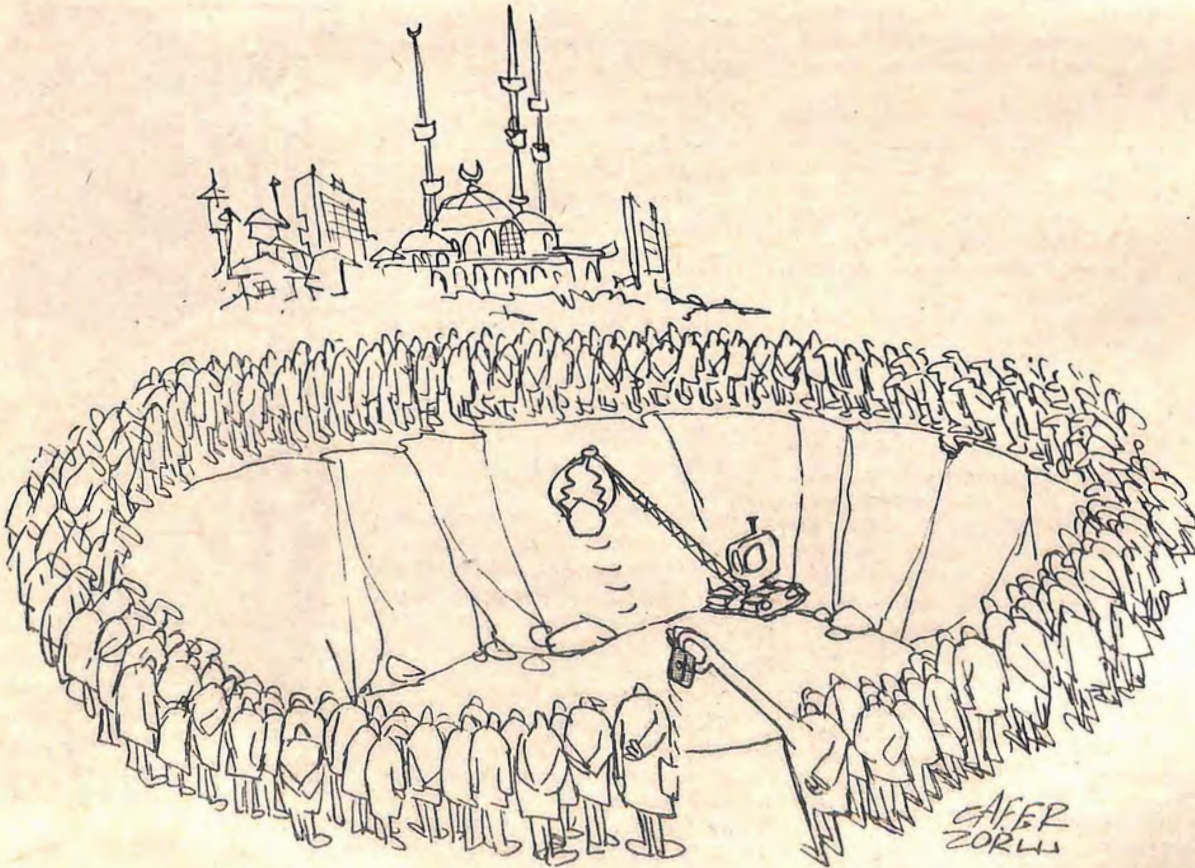
Biz de valide peder bir olup küçük yeğeni bütüğüntün elinden zor kurtardık. Meğerse Ö.K.K., Öğretmenler Kurulu Kararıyla demekmiş!

R. Hikmet UĞURLU — Karaman —

KÖPEĞİN MİRASI

Çiftçi Hasan dayı, kurt köpeğinin üst üste başarı göstermesinden dolayı köpeğine bir koyun hediye etmişti.

Aradan yıllar geçtikten sonra, köpeğin vâdesi yetmiş, bir gün arkasında altı tane koyun bırakarak ahrete yolcu olmuştu. Hasan dayı düşündü, taşındı, acaba köpeğinden kalan bu mirası ne

Yazısız

EMEM Kİ

medim, bilemem ki;
n silemem ki!..
n en güzeli;
ölemem ki!..

ukadder ÖZAKMAN

Giyinik kadınları çıplak gösterir: gözlük yapıldı. — Gazeteler —

— Aaaa, burada soyunulur mu hiç şekerim?..
— Ne farkeder, bak sana hepsi gözlüklü zaten!..

Belediye, seyyar satıcıları yıldırıldı. — Gazeteler —

de mini modasına uymuş oldum!..

GÜLÜYOR

se?.. Sonunda bir karara vardı: Muhtar gidecekti, her şeyi ona anlatacak. Ne de olsa o bir muhtardır, anlar böyle hallerden, bilir o... dedi.

Muhtar, Hasan dayıyı dikkatle dinledi. Akabinde şöyle bir on dakika düündü ve kararını verdi:

— Bak Hasan, koyunların beşini bana getireceksin, diğer birini de köylüye ziyafet çekeceksin, anlaşıldı mı?..

Hasan dayı:
— Anladım, arap olayım, dedi. Sen, benim köpeğin nesi oluyorsun ki?..

Tahsin BAŞAK — Gebze/İzmit —

HAYDİ YİNE...

İki öğretmen Belediye Elmalığını getiriyorlardı. Bahçenin bakıcısı, üstü baya düzgün bu iki ziyaretçiyi uzun uzun izledikten sonra:

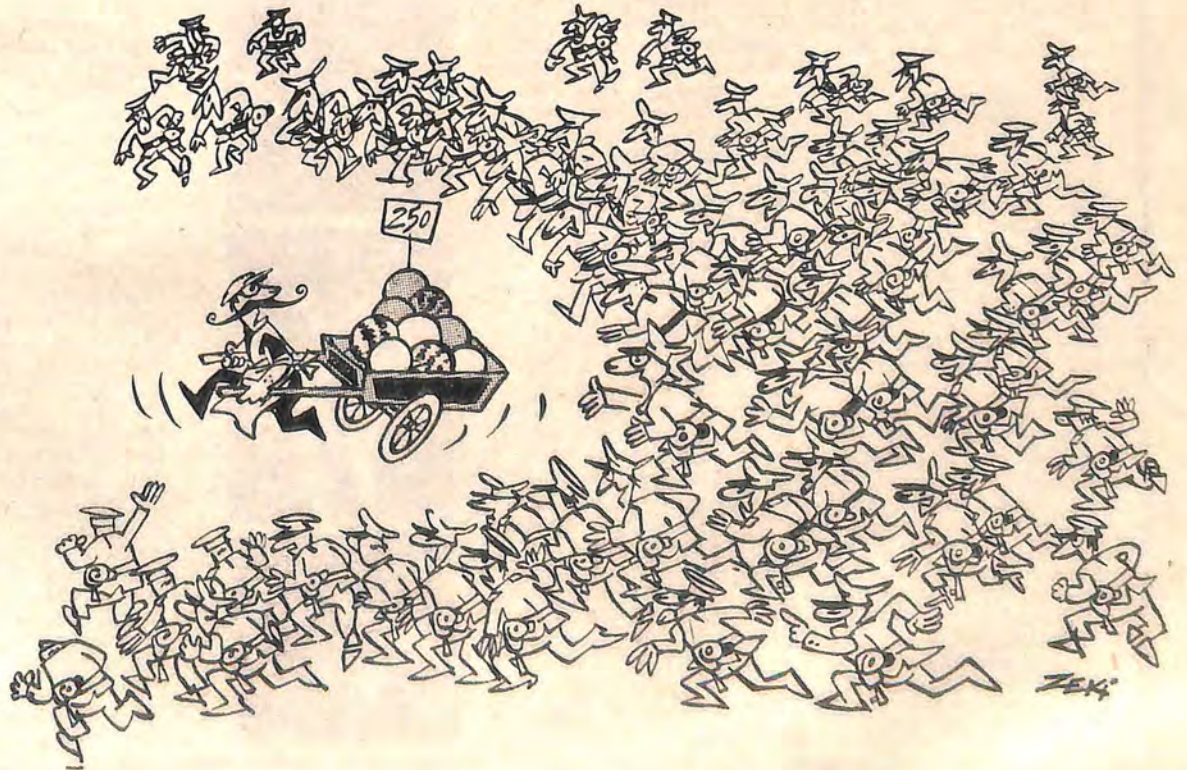
— Durun gurban oldum, size çalka getiriyim, dedi ve koştu gitti.

İlerdeki kadınlarla konuştu, onlardan yaretçilerin kimliğini öğrenmiş olacak, ağır ve üzgün döndü. Ayran bakramı uzatırken:

— Ben de sizi bişi sandıydım, dedi. Öğretmen imişsiniz. Ossun... Hey din ardeşiyiz. İçin, kısmet sizinmiş nedek!

Muzaffer DURUOĞLU

— Çandır/Yozgat —

— Heey, teslim ol... Etrafın sarıldı!..

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı DÜNYA

BİLİRSİNİZ. Bazı lokantalar-
da hesap görülürken para-
nın üstü ile birlikte bir kaç
tane de kürdan konur tabağa.

Başkent restoranlarının birin-
de ağaç kürdan yerine plâstik
kürdanlar kullanılmaya başlan-
mış:

Kabzası işlemeli Osmanlı kı-
lıçlarını andıran mini mini kür-
danlar.. renk renk kürdanlar...

Genellikle garsonlar hesap ar-
tı bozuk paranın bir adet iki
buçukluk kısmını, tabağın bir ke-
narına çekerek bu plâstik kürdan-
larla diğer bozuk para arasına
sınır çiziyorlarmış.

Gazetenin verdiği habere göre
«Kürdanlı Restoran» da yemek
yiyenler, garsonun kendi takdir
hakkı ile ayırdığı ve kürdanla
etrafını çerçevelediği miktar bah-
şisi vermedikleri takdirde, bir
dahaki sefere garson kendilerini
ile ya ilgilenmiyor, ya da hesabı
özellikle kabarık çıkarıyormuş.

Konu, ilgili mercilere intikal
etmiş. Şikâyetçi müşteri, ne ce-
vap alır sonunda bilmiyorum.

Bu vesile ile aklıma bir kür-
dan hikâyesi geldi. Yazılmış de-

DAĞDAN HABER :

KÜRDAN ZAMMI

ğil, uydurulmuş değil, yaşanmış
bir hikâye:

Bizim Doğu dağlarından büyük
kentlere yüksek öğrenim yapma-
ya giden bir delikanlı yaz tatilin-
de köye dönerken —nerden aklı-
na esmişse esmiş!— bir kutu da
kürdan almış.

Mevsimi yayla mevsimi. Cümle
köy halkı yaylada. Çadırda.

Akşam yemeğini çadırın önün-
deki sofralıkta yemişler. Sini
kalkmış. Sofra örtüsü toplanmış.
Tam bu sırada bizim uygarlık
düşkünü delikanlı:

— Yahu, demiş, ben İstanbul
melmekâtinden tâ buraya kadar
getirdim de, siz niye sofraya ge-
tirmediniz?

Babası sormuş:

KÖPEKLER VE İNSANLAR

Amerikalı fotoğrafçı Kurt Gunther'in sevimli
köpeğine Hollywood filmcileri göz koymuşlar.

Yabancı basının verdiği habere göre köpek,
çevrilmekte olan bir filmde oynamak üzere haf-
talığı 1.000 dolardan angaje edilmiş.

MGM Film Şirketi ile ayrıca iki yıllık söz-
leşme yapan Kurt Gunther:

— Çok mutluyum, diyor. Altı çocuğum var.
Onlar oyalansınlar diye almıştım köpeği. Fakat
bana çok pahalıya mal oluyordu. Günde bir kilo

ete doymuyordu sevgili Boby. Şimdi, kendi hayatını kendi kazanı-
yor. Üstelik bize de katkısı olacak!

Bu haberi okuyunca bizim yerli köpeklerimizi hatırladım. Hani şu, sahiplerinin sırtından geçinen köpekleri. Hani şu, başkala-
rının attığı kemiklerin peşinde koşan açgöğz köpekleri. Hani şu, kendisine kemik atanları mutlu kılmak şurda dursun, zamanı
gelince —bir zamanlar yaladığı elleri— ısırın köpekleri...

Demek oluyor ki.. kavanoz kalçalı dünyanın arz ve tül daire-
lerine göre köpeklerin kimliği ve kişiliği de değişiyor şu evrende.

Tevekkeli dememiş şair: Dünya şahit iken sadakatine, kurdu
severim de köpeği sevmem!..

— Ne getirmiştin şeherden lo!
Niya söylamiysin?

Delikanlı düşünmüş. Düşün-
müş. Kürdanın adını hatırlama-
ya çalışmış. Nihayet hatırlamış
birdenbire:

— Kürdan getirmiştim, demiş,
kürdon!.. Niye goymadınız so-
fraya?

Anası, bacıları, çadırın içine
koşmuşlar. Şehir heybesinden çı-
kacak bilmedikleri kürdan pake-
tini aramaya başlamışlar.

Babası oturduğu yerden hafif-
çe doğrulmuş:

— Lo eşeğ oğli eşeğ! demiş.
Garımız doyduktan soğna mı
söyliysin kürdon getirdüğünü!..
Daha bağdan, ilken birinci ola-
rağ söyleyeydin ki biz de zıkkım-
lanah!

Ankara'daki «Kürdanlı Lokan-
ta» da öyle yapsaydı ya!.. İlk-
ten, birinci olarak ortaya koysa
ya kürdanları... Milletın karnı
doyduktan sonra tabağa konulan
kürdanlar.. ve de kürdanlarla ay-
rılan zorunlu bahşış paraları..
bir bakıma mini mini birer ka-
zık değil mi?

ANADOLU Ajansının
Tokyo mahreçli bir
haberi:

Tokyo polisi, bir Japon
firmasının yeni icat etmiş
olduğu ve giyinik kadunla-
rı anadan doğma gösteren
yeni bir gözlüğü piyasadan
toplamış, bunu imâl eden-
ler hakkında da takibata
geçmiştir.

Japon polisi tarafından
verilen bilgiden anlaşıldı-
ğına göre Fuji Yama Op-
tik Aletler Fabrikası, son
günlerde icat etmiş oldu-
ğu yeni bir gözlüğü piya-
saya çıkarmış ve büyük
bir ilgi toplamıştır. Polis
yetkilileri bu yeni gözlü-
ğün özelliğinin giyinik ki-
şileri anadan doğma gös-
termesi olduğunu belirt-
mişlerdir.

Polis derhal olaya el
koymuş ve Japonya'ya da-
ğılmış olan bu gözlükler-
den 400.000'den fazlasını
toplatmış, imalatçıları
hakkında kovuşturma aç-
mıştır.

Sihirli gözlüklerin piya-
sada 75 Amerikan dolarına
satıldığı ve kapışıldığı an-
laşılmaktadır.

Gördünüz mü cümbüşü
şimdi?

Gördünüz mü kavanoz
kalçalı dünyanın, kalçası-
nı ne biçim oynattığını?
Salçasını nereye kadar
bulaştırdığını?

Ne olacak şimdi?
Gitti Japonya'nın namu-
su, gittiiiii...

400.000 gözlük. Ve hafta-

YATAKTA SOYAMADIĞINI SOKAKTA SOYANLAR !

lardan beri piyasaya çıkmış
ve de en uzak Japon
köylerine kadar yayılmış!..

Açgöğzler açık-gözlük
ticaretine bile başladılar
belki. Beheri 75 dolar o-
lan gözlükleri, dakikası
kimbilir kaç paraya kira-
layanlar da vardır, her
halde.

Her gözlükten 10 kişi,
10'ar kişiye bakmak için
yararlanmış olsa ne eder?
10 X 10 = 100! Yuvarlak
bir ortalamaya göre her
gözlük, en az yüz kadını
üryan püryan soyup soğna-
na çevirmiş demektir.

Kara bahtım, kem tali-
him! Sihirli gözlükle gi-
zelleri soyarak onlara, bu-
nun hesabını yapmak da
galiba bana düşüyor.
400.000 X 100 = 40.000.000!

Vay anasını!...

Kırk milyon!.. Evet, şa-
kası, makası yok bu dal-
ganın... Mizahla, mübalâğa
ile de hiçbir ilgisi yok!
Yarı resmi Anadolu Ajan-
sının bültenlerine aldığı
ve Japon Emniyet ma-
kamlarının resmen açıkla-
dığı bilgilere göre hesap
açık ve seçik: Tam 40 mil-
yon Japon genç kıza ve ka-
dını bu tezgâhtan geçmiş!

Gittiii Japonların namu-
su, iffeti, ismeti, sütyeni,
kilotu, kombinezonu, ete-
ği, falanı, filanı, gitti val-
lah!..

Kusura bakmazsanız bir

kez daha «Vay anasını!..
çekeceğim!

Eloğu yatakta soyama-
dığını sokakta soyuyor
şimdi! Portakal soyar gi-
bi, şeftali soyar gibi, do-
ğu kentlerimizin varoşla-
rında otobüs soyar gibi!..
İster misiniz bu sihirli

gözlük, tıpkı mini etek
salgını gibi, tıpkı gençlik
hareketleri dalgası gibi,
yayla yayla bütün ülke-
ri kaplasın?..

Kavanoz kalçalı dünya
zaten soyunma merakı
içinde. Bir de optik soy-
ma ve soyunma araçları
ve gereçleri ortaya çıkın-
ca?..

Ne yapacak acaba genç
kızlar ve kadınlar? Çelik-
ten külot giyseler, bakır-
dan sütyen taksalar, altın
kaplama, tuncdan mini e-
tek geçirgeler bacaklarına,
yine çaresi yok.

Boru değil, gözlük bu
birader!..

Nerede, ne zaman ve
nasıl.. üzerinize çevrilece-
ğini bilemezsiniz ki.. Sav-
cılığa veremezsiniz ki.. po-
lise şikâyet edemezsiniz
ki.. o jeli parmaklarınızı
yapmacık bir çalımla uza-
tup, «Ayyy, çok ayıp! Ayyy,
siz çok yaramazsınız!..
Ne olursunuz yapmayın!..
Bırakın da ben kendim!..
diyemezsiniz ki!..

Aklıma ne geliyor bilir
misiniz?

Sokakta ihtişamından
yanına varılamayan nice
âfet-i devran'lar vardır ki
yattığı yatakta hizmetçi-
ni yatırmazsınız. Habersiz
bir göz ve burun teftişine
kalkışsanız, fiziksel varlı-
ğının pasaklılığı karşısın-
da bir daha elini sıkmak

bile gelmez içinizden...

Bu sihirli gözlük dalgası
var ya... İşte onlara acı-
yorum bu gözlük dalgası-
nın yayılması ihtimalin-
den... Tuhafiye dükkânı-
nın içi, dışı, ardiyesi, vit-
rini kamuoyunun gözü ö-
nüne serilecek...

Oysa...

Bu dalga, işlerine gel-
mez öylelerinin...

Sonra efendim, sert kor-
selerin biçimlendirdiği, ka-
uçuk sütyenlerin dikleştir-
diği, karınlar, kalçalar,
göğüsler n'olacak?

Çok fena bu icat!..

Her şeyi bilmek, her şeyi
görmek arzusu çok fe-
na!

Biz insanlar, bildikleri-
mizden çok bilmedikleri-
miz için mutluyuz.

Şu sivri akıllı Japonlar,
bu tür bir gözlük icat e-
derek tüm kadınları soyup
soğana çevireceklerine, po-
litikacıların kafasının ve
gönlünün içini gösterecek
kadar güçlü bir optik alet
icat etselerdi ya...

Ha? Ne dediniz?

Oy verecek kimse kal-
maz mıydı bazı ülkelerde?

Belki evet...

Ama... Anamur muzun-
un kabuğunu soyar gibi,
sihirli gözlükle, kızların
ve kadınların giysilerini
soymaktansa, politikacının
ve politikacının kabuğunu
soymak ve radyoskopik
bir demokrasi düzenine
girmek her halde daha se-
vimli olurdu...

Selâhattin'in Lâmbası

YAZAN:
SUAVİ SÜALP
ÇİZEN:
SEMİH BALCIOĞLU

PENCEREDEN BİGUDİLİ BİR KADIN BAŞI UZANDI.

SABAH SABAH NE BAĞI. RIYORSUN TERBİYESİZ. BURADA AİLE VAR. BAŞ- KA BİR SOKAKTA BAĞIR...

O SENİN DEDİ- GİN ŞEYDİR BEY BABA... ESKİN VAR MI GÖRELİM ??

DEFOOL . VOKSA KAFANA AYAKLARIMI YIKADIĞIM SUYU DÖKE. RİM ŞEY OĞLU ŞEY NOLACAK ...

BABAN HARİÇ !..

HAYDİİİİ... ESKİ KONSOLLAR, AYNALAR, SOMYALAR, BAM. YALAR ALIYORUM. ESKİSİ OLUPTA SATMIYANIN...

VE BÖYLECE SELÂHATTİN NE KADAR BAĞIRDIYSA MEMLE. KETTE ESKİ BİR ŞEY SATACAK KİMSE BULAMADI VE AYAK- LARI YÜRÜMEKTEN ŞİŞTİĞİNDEN BİR KENARA OTURDU.

ACABA YENİLER ALIYORUM DİYE Mİ BAĞIRSAM ?? AMA O ZAMAN HİÇ BİR ŞEY ALAMAM Kİ... BİMİTÇİİİİ...

ÖYLE BİR KUŞTUR Kİ SEVDA İNSAN KENDİNİ BULUR ONDA

— Seni seviyorum guz, diyorum.
— Yalancı, diyor, gözlerini iri iri açarak gözlerimin ta içine bakıyor.
— Vallahi billâhi, diyorum.
— İnanmam, diyor.
— İnan, diyorum, gülüyorum.
— Sen benlen dalga geçiyorsun, seviyorum diye kandıracaksın, sonra da fakülte'deki bir sürü güzel kızın biriyle evlenivereceksin, diye mırıldanıyor, gözleri bulutlanıyor, yağmur yağdırmasın diye hemen:
— Evet, var ama hepsinin de bur-nu kaf dağında. Ne ev işi bilirler, ne doğru dürüst yemek pişirebilirler... diye atılıyorum.
— O alır bi maaş, sen alırsın bi maaş, eder iki maaş. Oh ne iyi! diyor.
— O söyler bir tane, ben söyle-rim bir tane, damlaya damlaya o-lur göl, başlarız tartışmaya. O ken-dini haklı görür, ben kendimi, ev-de huzur, ailede mutluluk kalmaz. Olmaz olmaz, bu iş olamaz. Of, ne kötü! diyorum.
— Onlar çok bilgilidir, bense hiç bir şeyçikler bilmem, sıkılırsın ben-den.
— Zaten ben de bilgili oldukla-rından sevmiyorum onları ya. Asıl öylelerinden sıkılıyorum ben. Ama se-ni!
— Yâni beni... cümlesinin arkası-nı getiremiyor, sevincinden uçacak nedeyse, içinden koşup boynuma sarılsı geliyor ama yine de şüpheleniyor:
— Yalancı, diyor, yalancı değilim, dememi bekliyor.
Tutup ellerinden öpüveriyorum a-niden. Kaçıyor, hayır uçuyor. Kova-liyorum. Bir süre güllüşerek koşu-yoruz. Rüzgâr öptüyor saçlarından, kışkırtıyorum. «Koşma» diyorum. «Tutamazsın ki» diyor. Koşarken bir türkü tutturuyorum:
«Zeynebim Zeynebim
Alı Zeynebim
Yedi köyün içinde
Şanlı Zeynebim»
diyorum.
Adı Zeynep olmadığı için kışkırtı-yor:
— Kim bu Zeynep? diye kaşlarını çatıyor.
— Türkü işte yahu! diye gülüyö-rüm.

SEN

Sen dudağı bir kıvılcım,
Sensin yüreğimde sızı.
Sen nâzenin çıkırdım,
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen minisi cömertçene,
Sen raksında zil çingene,
Sen gül açmış sedef sine;
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen endamı rüzgârda dal,
Sen lebleri vetekli bal,
Sen bakışı yakan bir lâl;
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen seherde öten bülbül,
Sen dalında tomurcuğ gül,
Sen ruhumu okşayan tül;
Sensin gönlümün hırsızı...

Sen saçları altından tel,
Sen elime değen ilk el,
Sen başımda çılğın bir yel;
Sensin gönlümün hırsızı...

Samim AGAR

— Başka türkü söyle öyleyse, di-yor.
İnadına, içinde başka bir kız adı geçen bir türkü daha söylüyorum:
«Süpürgesi yoncadan Eminem
Gayet beli inceden of
Ben seni sakınırım Eminem
Yerdeki karıncadan of!»
Diye yanık yanık, sanki eskiden bu adda biri varmış da hayatımda, şu anda onu hatırlamışım gibi, söy-lüyorum türküyü.
— Sen Emine'nle başbaşa kal, ben gidiyorum işte, diye koşuyor, he-men takılıyor arkasına. Derken yorulup soluk soluğa duruyoruz. Bi-ribirimizi süzüyoruz karşılıklı. Gü-neş sanki bizimle dalga geçiyormuş gibi bir saklanıyor bulutların arka-sına, bir çıkıp gülmüşüymüş ışıl ışıl. Ağaçlar desen yeşil yeşil güllüyor-lar halimize. Derken kucaklaşıyoruz nefes nefese. Öpmek istiyorum, dili-ni çıkarıyor, ama okşamama ses çı-karmıyor.
— Sen öğretmen mi olacaktın be, diyor birdenbire.
— Belki, diyorum.
— Başka bir şey olamaz mısın? diye soruyorum.
— Kaldırım mühendisi, diyorum.
— Dalga geçme canım, koskoca fakülteden çıkan ne olmaz ki? diyor.
— Olsa olsa hiç okumamış, ama her nasılsa zengin olmuş birinin ya-nında memur falan... diye buruk bir güllüşe yüzüne bakıyorum.
— Yok daha neler! diye gülüyor, şaka yaptığımı sanıyor, «Memleke-

tin acı gerçekleri» diye başlayan bir şeyler söylemek istiyorum, hiçbir şeyden habersiz çocukça mâsumiye-tine bakıp vazgeçiyorum.
— Kızma canım. Bakarsın fakül-te'de asistan falan olurum. Derken doktoramı verip doktor, sonra do-çent, sonra profesör, diyorum. Ama içimden «Bizim gibileri almazlar o-raya. Mezun edecekleri bile şüpheli, onlar her fikirlerini tasdik edecek ve daima kendi yollarında yürüyecek adamları alıyorlar oraya. Belki bir değişiklik olursa... O da pek u-zak ihtimal.» diye düşünüyordum.
— Sahi mi, diye bağılıyor, profe-sör karısı olacağım diye sevindiği besbelli.
— Ama bu öğretmen yokluğunda lisenin birinde öğretmen olup kalite-li öğrenci yetiştirmeye çalışmak en iyisi, diyorum.
— Hı!... diye içini çekiyor.
— Ne o, beğenmedin mi? Öğret-menlik kadar kutsal görev var mı!..
— Niye dövüyor, oradan oraya sü-rüyorlar öyleyse?...
— ?!..
Doğru söze ne denir...
— Niye çok öğretmen yetiştirmi-yorlar madem? diye bir soru daha soruyorum.
— Öğretmen olmak isteyen çok, a-ma mezun az.
— Niçin?
— Fakülteden mezun olmak mese-le de ondan. İnsanın kafasını gerek-li gereksiz o kadar şeyle dolduru-yorlar ki... Yok, ara sınavı, yok ser-

tifika, yok daha bilmem ne derken elendikçe eleniyor öğrenciler... He-le bir de mezuniyet tezi diye bir şey var ki, en aşağı bir yıl uğraştırıyor adamı.
— Ee?...
— Yâni senin anlayacağın, adı tez ama kendisi geç bir nesne işte.
— Yaa...
— Tabii ya!
Bir süre susuyoruz. Öteden deniz dalga dalga konuşuyor, beride çiçek-ler arılarla sarmaş dolaş. İki kum-ru konuyor yanımızdaki ağacın da-lına. Konuyu değiştirmek, sevdanın güzel kuşunu havalandırıp kendimi-ze gelerek o cici kuşa kendimizi bulmak için kumrulara bakıyorum dikkatle...
— Çifte kumrular, diyorum.
— Kim, hani nerede? diyor.
— İşte biz, diyorum, güllüşüyoruz.
— Fakülteyi bitirmeden evleneme-yiz mi? diyor.
— O zaman hiç bitmez, hani ney-le geçineceğiz? diyorum.
— Doktor olacağım, diyordun ya... diyor.
— Eee?! diyorum.
— Ama sakın kadın doktoru ol-ma ha!... diyor.
— Sen her doktor ünvanı alanı tıp doktoru sanıyorsun galiba. Bu öylesi değil, diye itiraz ediyorum.
— Nasıl, ne diyorsun? diyor.
— Ben olursam yalnız edebiyat doktoru olabilirim, çünkü fakültenin o bölümünde okuyorum. Demek is-tediğim bu, diyorum.
— Yâni edebiyat hastalarını mı tedavi edeceksin? diye soruyorum.
— Ne hastalığı, ne tedavisi?... Sen yanlış anladın meseleyi, ben kimse-yi muayene, tedavi ile uğraşmayaca-ğım, diye üsteliyorum.
— Ben o kadar aptal mıyım, pek-âlâ anladım işte. Doktorun ne yapıp ne yapmadığını bilmez miyim ben.. alay ediyorsun değil mi?... diye so-murtuyor.
— İyi ama... diyorum, lâfı ağzıma tikiyor:
— Sus! Sus! Bir kelime daha ko-nuşma, sonra darılır, bir daha ko-nuşmam senlen.
—?!
Çaresiz boynumu büküyorum:
— Hadi senin dediğin olsun diyo-rum.
Sevinerek bakıyor yüzüme, güllü-yor, güldükçe güller açıyor yüzün-de. Ben de güllüyorum. Güneş, ağaç-lar, çiçekler, böcekler, arılar, kuş-lar hepsi güllüyor. Sarılıyor boynu-ma sevgilim, eli elim oluyor, gözü gözüm.
— Canım, diyor bana.
— Canım, diyorum.

Erhan TIGILI

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı : 125 kuruştur.

SUSUZ YAZ!

YEDİ

PAZARTESİ

Gidişinden belli

Biliyorsunuz, önce Akdeniz yolcu gemimizin yolu Napoli açıklarında kersildi, torbalar dolusu kaçak afyon korsanlar tarafından müsader edildi.

Hemen ardından Karadeniz'in başına geldi aynı iş.

İlgili Bakanlar olayları kınayan demeçler verdi, DDY. kendince bir takım tedbirler aldı, iç ve dış basın da geniş yorumlar yapıldı.

Biz ise hem üzüldük, hem sevin-dik doğrusu. Üzüntümüz, böylesine çirkin bir olaya adımızın karışma-sından; sevincimiz, şimdiye dek ka-ranlıkta kalmış bir hususun aydın-lığa kavuşmasından...

Dış hatlarda çalışan gemilerimizle ilgili haberlerin gazete sütunlarında sık sık arz-ı endam etmeleri, bir gerçeği dile getiriyormuş meğer.

«Karadeniz fırtınaya tutuldu.»

«Akdeniz rotasını şaşırdı.»

«Karadeniz karaya oturdu.»

«Akdeniz dalgaya tutuldu.»

Başka ne olacaktı yanı?

«Gözlerinden bellidir Cevriyem, sende kara sevda vaar» diyen eski bir şarkının sözleri gibi, içinde ne-ler bulunduğu da bizim gemilerin gidişlerinden bellidir.

Afyonlu yola çıkmayan bir gemi, ya dalgaya tutulacaktır, ya rotayı şa-ıracaktır değil mi?

SALI

Karışık durum

Ankara'daki bank ne matbaasın-dan gelen haberler hiç de iş açıcı değil.

Önce yemek boykotuyla işçiler di-reniye geçmiş, sonra bu direniş o-turma grevine dönüşmüş. Bu da sökmeyince başlamışlar sakal gre-vine...

Şimdi öğreniyoruz ki, sakal grevi-ne katılmayan hanım işçiler de er-kek arkadaşlarını desteklemek ama-cıyla makyaj grevi yapmayı uygun görmüşler.

Otoriteler hâlâ piyasadaki para sı-kıntısının nedenlerini araştırıp dur-sunlar.

Bu gelişmeler karşısında nasıl bollaşın para? Aşağı yukarı bir ay-dır banknot yerine sakal ile allık, pudra, rimel çıkarıyor matbaa...

Müessesenin meslek değiştirmesi-nin gerçek nedenini sorarsanız, o pek bilinmiyor işte. Matbaa yöneti-cileri parfümeri ticaretinde daha tatlı kâr olduğunu mu gördü, yoksa zamdan sonra bir banknota harcana-cak kâğıdın, banknotun değerinden daha pahalıya malolacağını mı dü-şündü, şimdilik orası belli değil.

ÇARŞAMBA

O sistem değişeli...

1970-71 futbol sezonuna girilir-ken, Federasyon Başkanı Hasan Po-lat düzenlediği toplantıda başına i-çini dökmüş: «Pas vermeyi, şut çek-meyi bilmiyoruz»

İlahi Polat, eskiyi bırak da sen ye-ni sisteme bak. Pas vermekle şut çekme futboldan çıkalı yıllar olu-yor.

O, üç pas, bir şut, bir gol devri çoktan kapandı. Futbol basitleştikçe basitleşti günümüzde. Hem öyle ba-sitleşti ki, üç beş kelimeyle özetle-mek mümkün.

Hakem düdüğü, iki çalın, bir ka-fakol; küfür, yumruk, asker, polis, karakol!

Pas vermekle şut çekmek ise po-litik alana transfer oldu.

Şimdi iktidar ile muhalefet ara-sındaki yakınlaşmaya «Pas verme» deniyor, şutu parti Haysiyet Divan-ları çekiyor!

Orman köylüsüne yardım edilecek. — Gazeteler —

Yazısız

PERŞEMBE

Boşverin onu bunu...

Günün, haftanın, ayın değil, yılın konusu Ortak Pazar...

Aydınlar tartışıyor: Girelim mi, girmezelim mi?

Parlâmenterler uğraşılıyor: Üye ül-kelerle temasa geçip birtakım özel

haklar isteyelim mi?

Diğer taraftan üye ülkelerin yet-külleri, bize garanti vermek için â-deta birbirleriyle yarışıyor. Bu or-taklık Türkiye'nin yararına olurmuş da, daha kolay kalkınmış da, buna benzer bir yığın lâf.

Ortak Pazar konusu uzayadursun, Para-Rulet oyunu hakkında ince he-

Memurlar zamlı maaşları Kasım'da alacak. — Gazeteler —

— Seni değil, ben Kasım ayını çağırdım!..

GÜN

saplara dalan gazetelerimizden biri, bugün dünya nüfusunun üçbuçuk milyar olduğunu belirterek müjdeyi veriyor: «Dünya nüfusu 57 milyara çıkarsa ve 57 milyar kişi katılırsa, rulet oyunundan herkes para kaza-nabilecek.»

Haydi milletçe ricaya başlayalım öyleyse: Aman Amerika, İngiltere, İsveç, Fransa... Ortak Pazarı boşve-rip, nüfusu 57 milyara çıkartmak için doğuma hız verin, bize yardım etmeye niyetiniz varsa!

CUMA

Canım, suç mu?

Fakirlerden çocuk toplayıp zengin ailelere satan Frankfurt'lu papaz, savunmasını şöyle yapmış: «Allahın çocuk vermediği ana babalara, Al-lahın elçisi olarak bu çocukları da-ğıttım.»

Tam Demirel komisyonunun «Soruşturmaya mahal yoktur» kara-rı vererek çalışmalarını bıraktığı, ko-misyonundaki muhalif partilere men-sup üyelerin «Yolsuzluk vardır» di-yerek AP'li arkadaşlarını suçladığı günlerde papazın sözleri, güzel bir savunma örneği doğrusu. Hem öyle ki, onun adı karışan müdürleri, ge-nel müdürleri bile bir anda temize çıkarabilir. Çok çok da bir cümle-den ibaret hepsi. Örneğin, sorumlu milyonluk krepdiler açan bir baka-rın genel müdürü mü? Bir zahmet ağzını açacak, «Allahın servet ver-meddiği kullarına, Allahın elçisi ola-rak bu kredileri dağıttım» deyip, he-men temize çıkacak!

Bir Genel Müdürün, bir papaz ka-dar da yetkisi yok mu sanki?

CUMARTESİ

Slogana uymuş

Emekli bir Amerikan generalinin Saygın'da birbirinden lüks yedi ta-ne genelev işletmesi, dünyanın ağzı-na sakız oldu.

Oysa ne var bunda? Savaşta bı-kan general, hippilerin parolasını benimsedi demek. Onların «Savaş yapma aşk yap» sloganını duydu, «Dünya barışı için bir de bunu dene-yelim» deyip, yedi tane genelev kur-du!

PAZAR

Nasıl olduysa...

Merhum Orhan Veli'nin:

«Dağ başındasın;

Derdin günün hasretlik;

Akşam olmuş,

Güneş batmış,

İçmeyip de ne halt edeceksin?»

dediği gibi cayır cayır yanıyor mem-leket! İzmir Hükümet Konağı, Be-le-diye Başkanı Kibar'ın, «Su... Biraz su...» diye dövmeleri karşısında on dakikanın içinde kül olmuş!

Ankara ve Kütahya'da çıkan yan-gınlar da öyle...

İtfaiye gelmiş ama su yok!

Susuz bir ülkedesin, derdin günün kuraklık. Hortumun olmasın, graban olmuş, alev alev yanan binaları sey-retmeyip de ne halt edeceksin? diye düşünürken, bir başka yangın hab-e-ri daha ilaştı gözümüze: «Elazığ'da çıkan yangında 10 ev, 31 dükkân, 2 otel ve Tekel yandı.»

Diğerlerine neyse ama, sonuncusu-na inanım şaşıtk kaldık!

Her zaman Tekel zam yapardı, halk yanardı; bu kez nasılsa Te-ke'l'in yanışına halk seyirci kaldı!

Vedat SAYGEL

Onun için biz de aldığımız yağ-
mura... Raziye:

— Nereye gidecek? dedi.
— Şöyle gidecek, dedim.

Tarsus yoluna vurduk. Mensucat
fabrikasını geçtik, sağa saptık. Or-
daki dar ve ağaçlı yoldan ilerlemeye
başladık.

— Bu yol nereye gider? dedi.

— Şeye, Gazhaneye, tren yoluna.
— Ordan?

— Ordan da bi yol buluruk döne-
cek.

— Başlara getmez mi?

— Geder.

— Orda bi boş ev bulur muyuk?

— Olmaz... Zaten evlerin hepsi
kilitlidir şimdi orda.

— Sana carse gombinezonomu
gösderecektim. Sona bak, göğsüm-
deki sütiyen de mavi, carse...

— Kimbilir ne yakışmıştır senin
o güzel vücuduna!

— Deli, işde ben sana bunları gös-
dermek için çalışıyorum, sen oralı
bile olmuyorsun.

— Gız, dedim, böyle tehlikeli şey-
ler olmaz, en eyisi ya sizin ev, ya
da bizim ev.

— Sizin ev hiç olmaz, dedi, ana-
lığımı görür, mahalle tanır.

— Öyleyse sizin ev...

— Sen izin alabilin mi lokanta-
dan?

— Alırım.

— Şöyle yarım gün, sabahdan öy-
lene gadar.

— Usda eyi adam, idare eder.

— Öleyse gel bizim eve!

— Gonu gomşu?

— Zaten kaç dene gomşu var ki.
Mahsusdan soran bizim bitişiklere,
Raziye nerde oturuyor den, ben o-
nun dayısı olurum den? Yok mu se-
nin gibi ufak dayılar.

— Ayılar...

— Dalga geçme lan Kemal! Sana
göserirler, nah bu ev diye. Sona,
dalgamıza bakarık.

— Gaçda geliym?

— Sabah güneş doğunca gediyo-
ru. Sen sekizde gel!

— Oldu... Erkek gızın vesselâm...

— Seviyorum...

— Ben de!

İstasyon köprüsünü geçtik. Gazha-
nenin oradan sağa saptık. Belini tut-
tum.

— Bugün daha az korkuyon, dedi.

— Alışıyoruz.

— Öpebilin mi şimdi beni?

— Öperim.

Okalıptüs ağacının birine belini
dayayarak doya doya öptüm. Tek-
rar yürümeye başladık. İstasyon
ambarını geçtik. Trenchi evlerinin o-
radan geçerek Reşatbey mahallesine
çıkttık. Konuşuyorduk boyuna:

— Gız, dedim, ben sizin evi bil-
miyorum ki...

— Gidiyoruz ya, dedi.

— Saat?

Yoldan geçen birine saati sordum:

— Beşe gelyor, dedi.

— Geç mi galdım?

— Boşver... Biz her şeye geç gal-
mıyık zaten, bir de lokantaya geç
galak, n'olur ki?

Taşköprü'yü geçtikten sonra:

— Burda ayrılak, dedi. Sen benim
arkamdan takip et, evi öğren. Za-
ten çok gelay...

— Olur, dedim.

Elli metreden takip elmeye başla-
dım. Arada bir dönüp gülüyordu.
Soldaki küçük köprüden geçti, sağa
döndü. Üç beş sıralı dükkânı geç-
tikten sonra tekrar sola döndü. Kö-
şebaşında beni bekliyormuş:

— Nah şu garşıdaki dutlu ev, dedi.

Ne dut gördüm, ne dut yaprağı.
Onun eve girmesini bekledim. Sonra
iri adamlarla köprüye yürüdüm. Bir
at arabasına:

— Atlıyak mı gardaş? dedim.

— Atla! dedi.

Kalekapısı'nda arabadan indim.
Âbidinpaşa caddesinden Küçüksaat,
oradan Kuruköprü... Usta:

— Nerde galdım lan? dedi.

O zaman hatırladım, küpeyi ver-
meyi unuttuğumu:

— Eyvah usda, dedim, küpeyi ver-
meyi unuttuk.

— Eyi halt ettin. Unudur mu lan
insan heç be!

— Sen olsan unutman mı usda,
beni evine çağırdı.

— Essah?

— Vallaha.

— Ne zaman?

— Yarın.

— Gedecen deel mi?

— He!

— Yaşsa, akıllanıyon.

— Amma usda senden izin isde-
yecektim.

— Akşama gadar mı?

— Yoo, öylene gadar. Ama ben
gelir yine ocakları yakar, çorbayı
bişiririm.

— Verdım getdi, sevapdır böyle
şeye izin vermesi, yarın cennette a-
dama bu iş için hasır verirler...

— Sağol usda!

Eh ondan sonra gel de çalış, gel
de gece uyu!... Anacığım sabaha
dek:

— Bi sıkıntın mı var oğlum? de-
di durdu.

Her seferinde de:

— Yok ana, çok eyiyim, dedim.

Peder:

— Şu garnının üstündeki top gi-
bi sıcaklık bi geçse, ben de eyiyim
ya, geçmiyor ki meret, dedi.

İlk kez o günü anamı ben uyan-
dırdım:

— Gidiyorum ana! diye.

Erken çıkmış olacağım, her za-
man gürdüğüm bekçiyi de göreme-
dim. Yağmur biraz hafiflemiş, ah-
mak ıslatan olmuştu. Lokantayı aç-
tım, tiin işleri en çabuk tarafından
bitirdim. Usta geldiğinde, çorbadan
gayri, etleri bile doğramıştım. Usta:

— Hadi sen get! dedi.

— Sağol usda!

— Unutma lan ha!

— Neyi?

— Küpeyi. İlkden verdin mi, av-
rat daha işdahlı olur.

— Unutmam unutmam.

Yolda birine saati sordum:

— Yedi, dedi.

«Eh, çok erkenmiş. Biraz Taşköp-
rü'de eğlenirim.» Köprü'nün üzerin-
den köpüre köpüre akan sulara bak-
tım. İlerde, kıyıda, bu bulanık su-
da bir balıkçı, oltasını atmış balık
avlıyordu. Onun yanına gittim:

— Bereketli olsun, dedim.

— Sağol, dedi, daha heç dutmadık.

— Allah büyük...

— Balıklar ufak.

Durmadım adamın yanında. Tek-
rar köprüye çıktım. Benzincinin ya-
nındaki kahveden bir çay içtim. Ço-
cukluğum geldi aklıma, ev sahibi-
mizin yanına gittiğimiz günler, boy-
nu kırık buradan geçtiğimiz gün-
ler... Ocakçıdan saati sordum:

— Sekize geliyor, dedi.

— Gaç var?

— Tren mi galdıracan mübarek?

— Lâzım dayı.

— On var, on... Sekize on var...

Çay parasını verip yürümeye baş-
ladım. İçimdeki heyecanın yükünü
sadece kalbim çekiyordu. Altımdan
akıp giden nehrin gürültüsünde bile
duyar gibi oluyordum kalbimin
gümbürtüsünü.

«Şu heyecan bir bitse!» diyordum.

Sonra:

«Yok yok, çok tatlı bir heyecan,
hiç bitmesin!» diyordum.

Hattâ, evin neden daha uzaklarda
olmadığına hayıflanıyordum. Gelip
geçenlerin arasında Raziye'nin ko-
casının yüzünü görmek istiyordum.
İçimden:

«Ya evdeyse?» diyordum.

Bir adama çarpıyordum:

— Lan gözüyün önüne bak, deniz-
de mi yürüyön? diyor.

— Gusura bakma emmi, diyordum.

— Burnumun direğini gırdın! di-
yor.

Lâfi uzatacak zaman yok. Köprü-
den geçiyorum. İşte sıralı dükkân-
lar, işte köşebaşı, işte dutlu ev...
Kalbim daha çok çarpıyor, ayakla-
rım birbirine dolaniyor, bir ufacak
çakıl taşına çarpacak olsam, düşe-
cekmişim gibi geliyor. Dutlu evin
dibine varıyorum. Tablacıdan kuru
soğan alan orta yaşlı bir kadına so-
ruyorum:

— Raziye nerede oturuyor, ben
onun dayısıyım, diye.

Kadın, elinden soğanları bırakı-
yor:

— İhıcık, diyor.

Benimle beraber gelip kapıdan
sesleniyor:

— Gız Raziye, dayın geldi gız! di-
yor.

Raziye koşup geliyor kapıya. Boy-
numa sarılıyor:

— Dayı, gurban dayı! diyor.

İçeri giriyoruz... Kalbim daha çok
çarpıyor. Odundan yapılmış iki ba-
samak merdiveni çıkıp kapıyı ka-
patıyoruz...

Raziye:

— Yuttular, diyor.

— He, diyorum.

Odanın içi sıcak. Mangalın üze-
rinde bir çaydanlık kaynıyor. He-
men cebimden küpeyi çıkardım:

— Dün vermeyi unutmışım, de-
dim.

— Ne o? dedi.

— Aç bak!

Küpe çok hoşuna gitti. Kulağına
elimle taktım. Sonra, sıkı sıkı sa-
rıldım beline.

— Dur, dedi, kapıyı kilitleyek!

Kapıyı kilitledi. Tekrar sarıldık.
Yere düştük, hemen mangalın dibi-
ne. İkimiz de soluyoruz...

— Dur sana carse gombinezonu-
mu gösderiyim... Lan dur lan, yiye-
cen mi beni? Aboov, oğlan çiy çiy
yiyecek vallaha beni!... Çiğirim Ke-
mal!...

Çay içerken bizim hediye küpenin
parçalarını yerlerden topladık:

— İhi, diyor Raziye, gulpu bur-
daymış...

— Al, diyorum, topağı da minde-
rin yanına gaymış.

— Çocuğum olursa adını Kemal
goyacam, diyor.

— Ayının çocuğu!

— Allahın işi belli olmaz, bakmı-
şın bugünden olur. Sana benzer, ça-
tık gaşlı, gocaman ağızlı, hârelî göz-
lû...

— Ayıdan olursa, at suratlı, kü-
rek burunlu.

— Nasılmış gombinezonom? di-
yor.

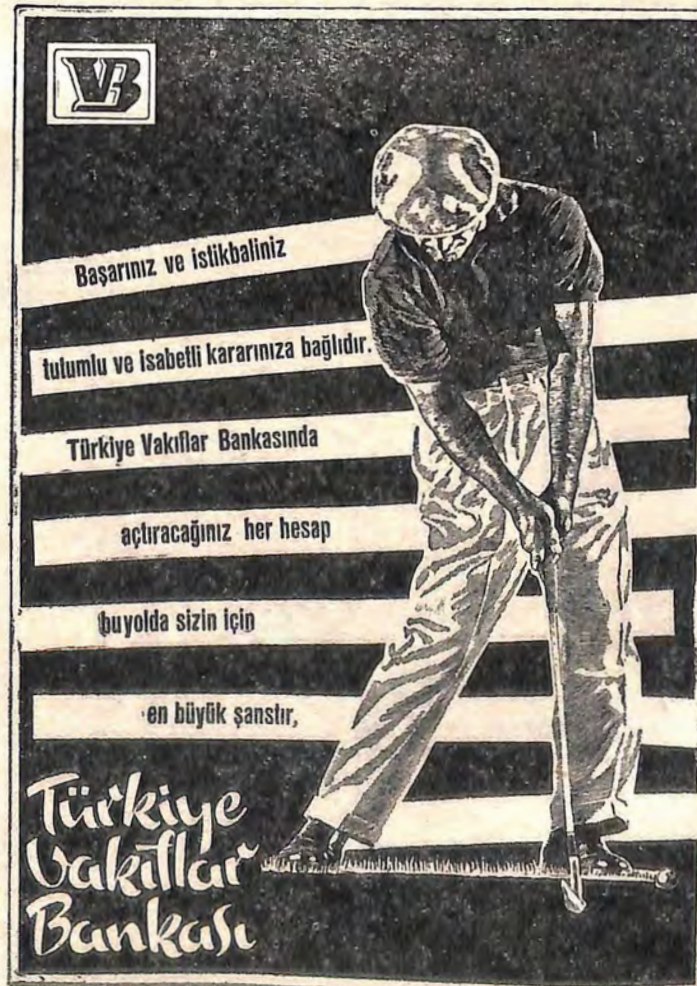
— Çok güzelmiş. Ama sen hepsin.
den güzelsin!

— N'olurdu sanki evlenseydik,
her gün böyle sevişseydik?

— Gene sevişiyoruk ya. Hem böy-
lesi daha tatlı.

— Ama ben yalnız senin olmak is-
tiyorum. Lan Kemal var ya, şimdi
sen he desen vallaha bir gün dur-
mam bu herifin yanında. Yüz dene
çocuğum olsa gene de sliker sana
gellirim.

Cevap vermedim...

(Basın : 6515 - A - 20885 — 127)

Karyolanın altından bir sele çekip, iri iri portakallar çıkardı:
— Senin için aldım bunları, dedi. Eliyle soydu, eliyle yedirdi. Ben de ona yedirdim.
— Vallahi böyle tatlı olduğunu bilsem, yedirmezdin seni o ayağa, dedim.

— Olan oldu, dedi, bundan sonrasına bakak! Ben sana çok söyledim yazıda, ı-ı dedi.

— Ah bu deli gafa!
— Sevsinler o deli gafayı...
Tekrar sarılıp, tekrar boğuştuk...

Gideceğim zaman:

— Bi daha ne zaman? dedi.
— Çok yakında, dedim.
— Ne zaman?
— Yarın olmaz, izin alamam.
— Öbür gün?
— Saat ikide gelsem?
— Gel!
— Aynı numara?
— He, aynı numara.
— Ya bu ayı öğrenirse?

— Ayıdır, öğrenemez. Gedip babama sorunuz. Zaten ben de bişi demem ki. İşin cıkkı çıkana kadar, biz sekiz on kere buluşuruk. Ondan sonrasına da Allah kerim...

Lokantaya geldiğimde, usta:
— Ooo, dedi, anlat bakalım nasıl oldu?

— Ne nasıl oldu?
— Şey işde be, yakalanmadım ya?

— Yoo!
— Gız nasıl, ataşlı mı?
— Barut gibi...
— Ulan genç olmak varmış be! Ver ordan şarabı ver, debreştirdin yaralarımı.

Şarabı tasa doldurup dikti kafasına:

— Bi daha gedecen mi? dedi.
— He... He amma, saat ikide, öbür gün...

— Get lan get! Ataşlı avratnan sevişmesi cana can gatar. Yemek bile ataşnan bişiyor. Ben bi keresinde bi ataşlı avratnan sevişmiştim de, iki gün gendime gelememişdim. Lan ne derim bilin mi, bu esmerler hep ataşlı olurlar derim ha!

— Ama benimki sarışın.

— Heyyaa... Lan efendi, avrat hem sarışın, hem de ataşlıysa yok mu ya, eridir insanı namussuzum eridir, gursun gibi... Ee, anlat hele nasıl oldu?

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

— İşte, karıma boşanmak istediğimi yazdım... Sana olan aşkıma inandın mı şimdi?..

Kavga

— Az önce karımla müthiş bir kavga ettik.
— Nasıl sonuçlandı?
— Her zamanki gibi... Yine diz çöktü, yanıma geldi...
— Anlaşıldı, anlaşıldı... Her halde yalvarır bir tarzda, «Beni affet sevgilim» dedi.
— Yok canım. Diz çöktü, sürünerek yanıma geldi, eğilip, «Karyolanın altından çabuk dışarı çık!» dedi.

★

Belli olur

Asansör, gökdelenin yetmişinci katına doğru baş döndürücü bir hızla çıkarken, korkunç bir çattı duyuldu. Sapsarı kesilen yaşlı bir kadın asansörcüye sordu:

— Kabloları hiç değiştirmezler mi?
— Eskidikleri zaman değiştirirler madam.
— Eskidiklerini nasıl anlarlar?
— Koptukları zaman...

Yanlış

Muhasebeciyi çağıran direktör:
— Rakamları yazarken daha dikkatli dvaranız, dedi. Bakın meselâ şu «6» yı sıfır sanıyor insan.
— Fakat mösyö, o bir sıfırdır.
— İyi ya canım, ne diye altı gibi yazarsınız?

— Eeeh, çektiğimiz bu fotoğraflarla iyi para kazanırız!..

Son arzu

Doktor, hastasına:
— Gerçekleri olduğu gibi söylemenin zamanı geldi, dedi. İşiniz bitik. Hastalığınız tedavi edilemeyecek kadar ilerlemiş. Yapmanız gereken tek şey yakınlarınızla vedalaşmanızdır. Görmek istediğiniz kimse var mı?..
— Zannedirim...
— Söyleyin hemen çağıralım. Karınızı mı istiyorsunuz, kardeşinizi mi, yoksa arkadaşlarınızdan birisini mi?..
— Hayır, diye inledi hasta. Bir başka doktor istiyorum!..

Yazısız

YALNIZ

42

LİRAYA

hakikî
bir
PARKER
dolma
kalemi

75 seneden beri
«dünyanın en çok istek celbeden»
Parker dolma kalemlerinin eşsiz kalitesini
Parker 45 modellerinde de bulacaksınız. Bilhassa
öğrencilerin seveceği bu kalemlerin özellikleri:
Kolayca değişebilen vidalı uç takımı, isteğe göre
kartuş veya pompa ile kullanma imkânı, bol yedek
parça...

PARKER 45

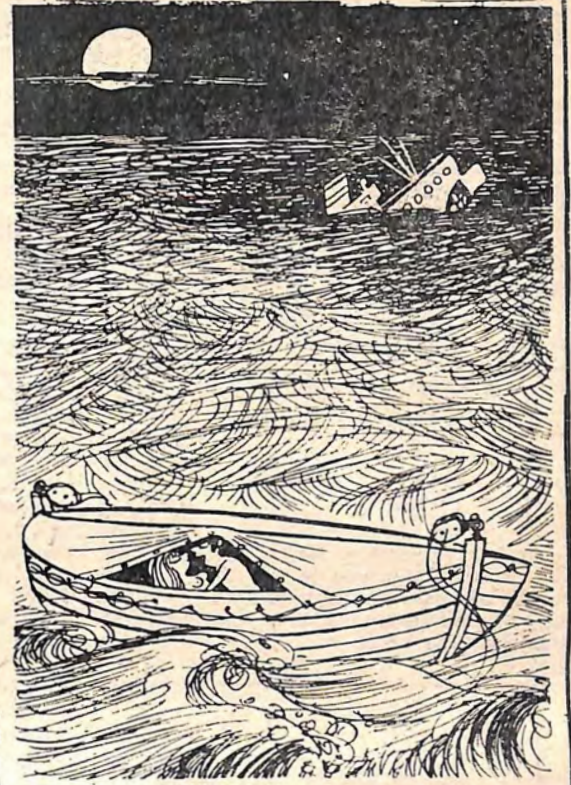
Çelik uçlu TL. 42.— Altın uçlu TL. 65.—

(İlanlık : 8918 — 128)

— İŞTE DOSTUM... BÜTÜN SERMAVEMİ
BURAYA YATIRDIM !..

Dünya kar'ka- tür'leri

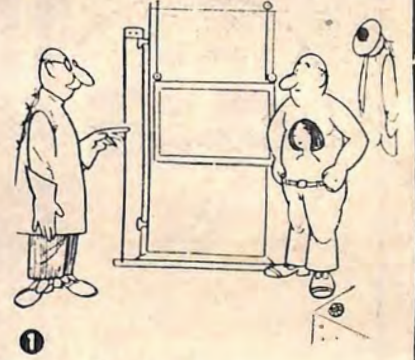

— HAYDI SEVGİLİM ARTIK KAMARANA
DÖN... KOCAN ŞÜPHELENMESİN !..

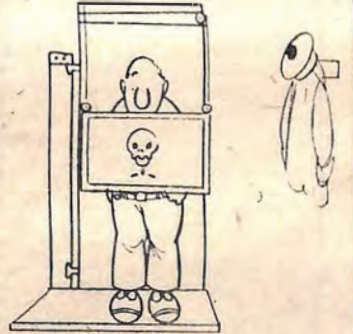
LASSALVA

— BİZİMKİNİ DE HEP DENİZ TUTAR ...
DALGAYA HİÇ DAYANAMAZ !..

1

2

Stam'ule

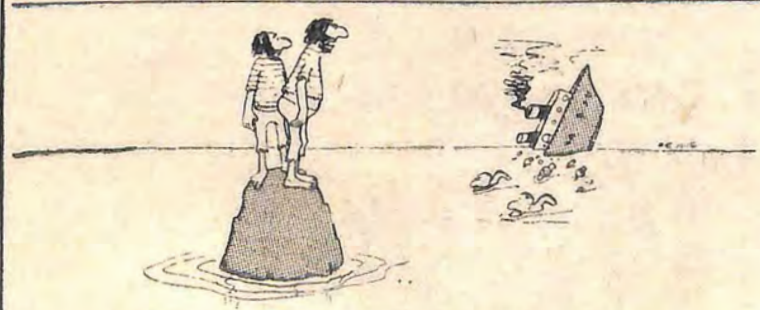
YAZIGIZ

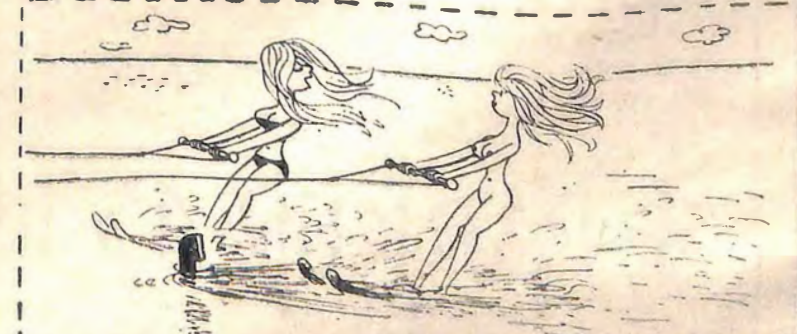
— HAYIR, DARILMADIM AMA ...
YORGUNUM !..

— BİRİNİ Mİ BEKLIYORSUNUZ ?..
— HAYIR, BİRKAÇINI !..

— ENAYİLER !.. BAŞKA VERDE BATAMAZLAR
MIYDI SANKİ ?..

— BENİ DİNLERSEN MAYONULU GİY ... DENİZALTI
MANEVRALARI VARMIŞ !..

1970 YILINDA **4** MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de

35

APARTMAN

Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 130)

GELECEK SAYIMIZDA

Muzaffer İZGÜ, Vedat SAYGEL, Refik ERDURAN,
Burhan ESEN, Şemsi BELLİ, Reşit AŞÇIOĞLU,
Sulhi DÖLEK, Fikret YILMAZ'ın en güzel yazıları.

Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Necmi Rıza,
Zeki BEYNER, Suat YALAZ, Ali GALİP, SUHA'nın
neşe ve espri kaynağı karikatürleri.

Yolculukta Evde Heryerde
AKBABA AKBABA AKBABA

BULAN KAZANIYOR

Büyük bir ilgi gören «BULAN KAZANIYOR» Yarışmamız Akbaba'nın gelecek sayısında sona eriyor.

Daha önce de açıkladığımız gibi, okurlarımız «BULAN KAZANIYOR» Yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz karikatürün cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla da katılabilirler.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımızın, cevap ve kuponları en geç 1 Eylül 1970 tarihine kadar elimize geçecek şekilde adresimize postalanması gerekmektedir.

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servistemi - IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. çalışmalarımız da "Emniyet ve Sürat" parolamızdır.

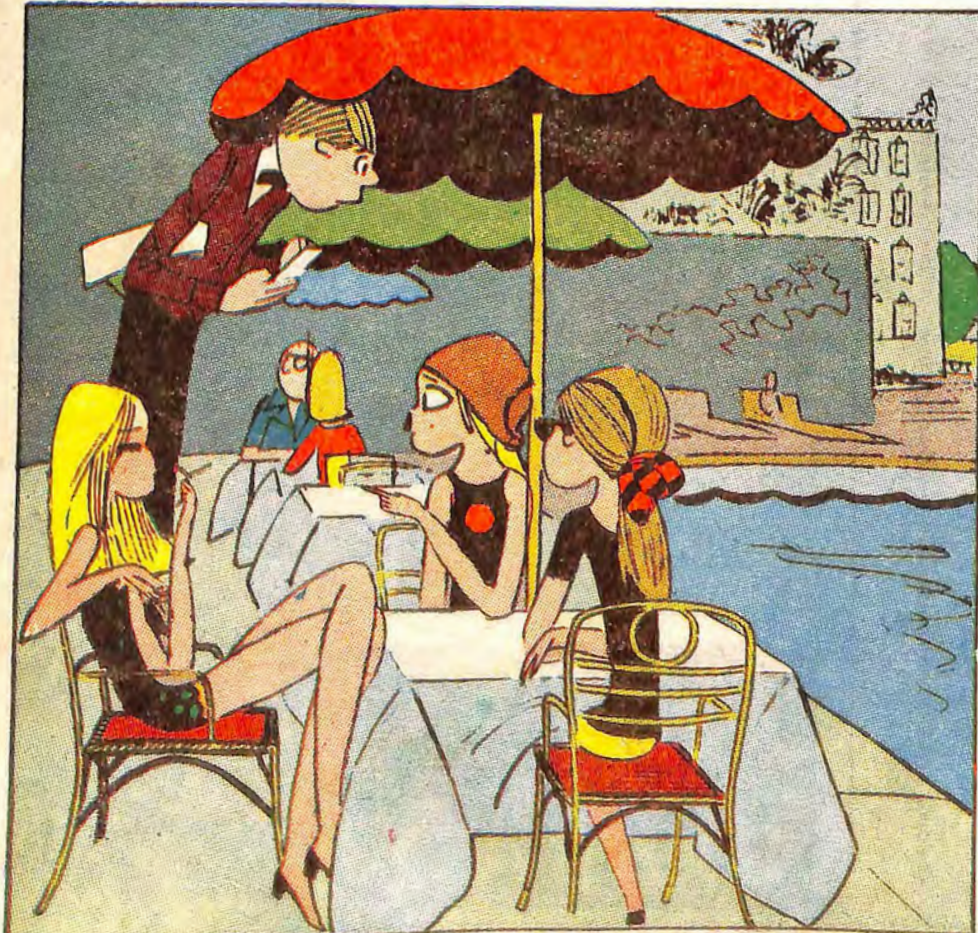
(Basın : 60153 - A - 20320 — 129)

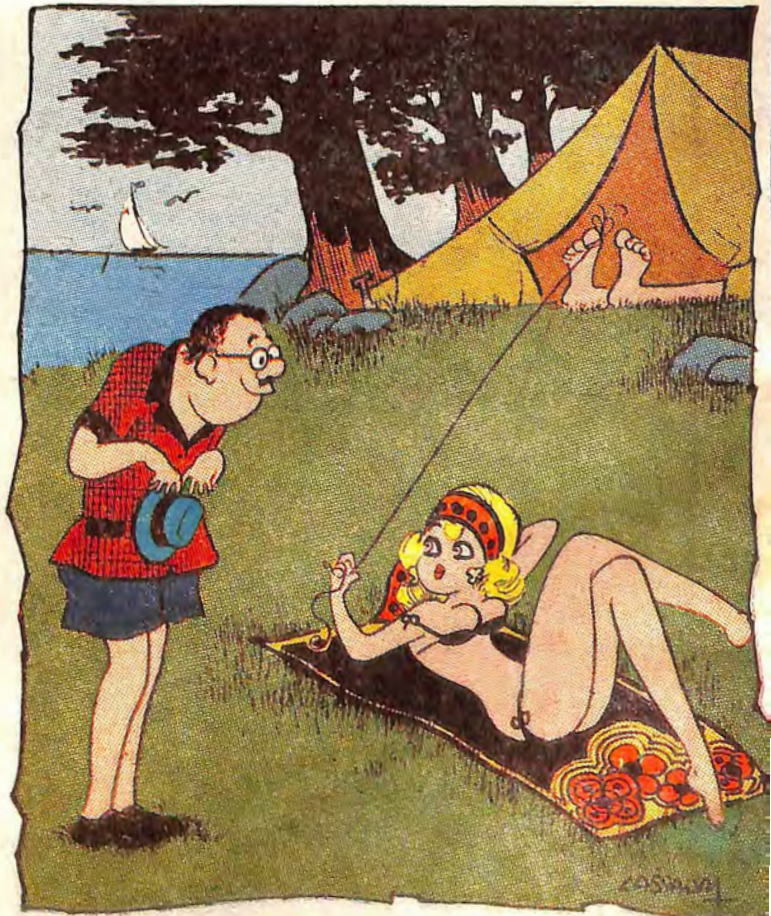
- TEŞEKKÜR EDERİM TANRIM... EKSİKLİ.
GİNİ EN ÇOK DUYDUĞUM ŞEYİ BANA GÖN-
DERDİN !.

- OOO, BAK... BABAM BİR YER BULMUŞ,
BİZİ ÇAĞIRIYOR !.

- BANA ÖĞLE YEMEĞİ, KIZ KARDEŞİME GEÇ KALKTIĞI İÇİN
KAHVARTI, ARKADAŞIMA DA HENÜZ YATMADIĞI İÇİN AKŞAM
YEMEĞİ GETİRİN !.

- POOL, BAKSANA ŞU ADAMA... DURMA
DAN SULANIYOR BANA !